

**Kristus
ve vás,
ta
naděje
slávy**

KOL 1.27

živa!
SLOVA

1

ROČNÍK XXIV

1992

Milí čtenáři,

v historii našeho časopisu dochází k významné změně. Od tohoto prvního čísla bude časopis připravován pomocí počítačové sazby a tištěn v ostravském závodě OSTRAVSKÝCH TISKÁREN. Poděkovali jsme pracovníkům tiskárny ve Valašském Meziříčí, kteří nám vyšli vstříc v pohnutých dobách roku 1968 a 1969 a při plné výrobní kapacitě souhlasili s tím, že převezmou tisk Živých slov za podmínky, že při kompletaci časopisu jim budeme pomáhat. A tak bratři a sestry ze Vsetína a Valašského Meziříčí pomáhali při snášení a sešívání čísel a v přípravě na expedici časopisu. Tímto způsobem zajistili vytištění a rozeslání 136 čísel Živých slov. Pán Ježíš nejlépe ví o této "trpělivé práci lásky", ale my jim chceme i tímto způsobem poděkovat.

Nyní bude časopis tištěn v moderním ostravském závodě, který bude z naší redakce dostávat kompletní texty zhotovené sazbou pomocí počítače. Věříme, že doba pro vytištění čísla se zkrátí na polovinu. Prosíme však autory článků, aby nám rukopisy zaslali nejpozději do 15.: ledna, března, května, července, září a listopadu, pokud články mají být zařazeny v čísle vycházejícím v následujícím měsíci.

Jistě víte, drazí čtenáři, že při současné inflaci cena většiny časopisů byla zvýšena. Naší snahou je, aby výrobní náklady nepřesáhly cenu 5 Kčs. Režijní náklady redakce a administrace jsou minimální, vždyť všichni, kteří časopis zajišťujeme, to děláme "pro Pána", bez finančních příspěvků. Protože časopis posíláme i našim krajanům do zahraničí, kteří chtějí přispívat na jeho vydávání, otevřeli jsme devizové konto v Komerční bance Vsetín, jak je uvedeno v tiráži.

Od vzniku časopisu bylo naší snahou, aby časopis byl opravdu "živý", aby nebyl sestavován z překladu článků, ale aby byly v něm zveřejňovány myšlenky a potřeby čtenářů současné doby. Proto se znovu obracíme na vás, kterým záleží na úrovni a užitku časopisu, abyste nám zaslali své články, i když ne vždy budou otištěny. Velice si přejeme, aby časopis i v nové úpravě přinášel "živá slova" k našemu potěšení a vzdělání, aby hledajícím pomáhal najít Cestu spasení a tak byl prostředkem k působení Ducha Božího na srdce čtenářů.

Vaše redakce

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817-72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla 5 Kčs. - Rozšiřuje administrace. - Devizové konto pro příspěvky zahraničních odběratelů: Komerční banka Vsetín, č. účtu: 34278-76159-851/0100. Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s.p., Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm RS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín. Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

Příspěvek podává výklad sedmi podobenství ze 13. kapitoly Matoušova evangelia v pohledu jednoho celku, který dějově vymezuje dobu mezi dvěma příchody Pána Ježíše na zem. Mnoho vykladačů tento pohled opomíjí. To pak vede ke svévolným výkladům, které si mohou protirečit. Při výkladu těchto sedmi podobenství pojatých do jediného celku pak vyniknou rozdíly oproti některým výkladům tradičním.

Podobenství o rozséváči (v. 3 - 9)

Ve Starém zákoně se Bůh ztotožnil s rozséváčem (Jr 31,27) a podobně i Jeho děti (Ž 126,5.6). Ale v tomto podobenství je rozséváčem sám Pán Ježíš. Semeno je Boží slovo - "slovo o tom království" (v. 19). Je to živé slovo (Žd 4,12) mocné způsobit nový rod (1Pt 1,23); je to slovo pravdy (Jk 1,18), které může spasit duše (Jk 1,21). Za Královny nepřítomnosti mají Jeho následovníci jít do celého světa a toto slovo zvěstovat (Mk 16,15); Sk 1,8). Čtyři druhy půdy představují čtyři druhy lidských srdcí různě přijímajících slyšenou zvěst evangelia.

Podobenství o pleveli mezi pšeníc (v. 24 - 30)

je příběhem dvou semen - dobrého a špatného (koukolu). V prvním podobenství je semeno ztotožněno s Božím slovem, ve druhém podobenství jsou semenem lidé (v. 24.25). A podobně se zde setkáváme i se dvěma rozséváči - dobré semeno rozsévá Syn člověka, kdežto koukol rozsévá nepřítel (v. 37.39). Semena jsou vzájemně v nepřátelském poměru a zápas mezi nimi už předpověděl Bůh. Satan zde vystupuje v roli napodobitele. Zatímco Pán rozsévá dobré semeno, kterým jsou Jeho děti, rozsévá nepřítel koukol, to je své děti. Semena jsou si tak podobná, že je nelze rozeznat. Právě takovým koukolem mezi pšeníc byl Jidáš, dítě zlého ve společnosti dětí Kristova království. Pole v podobenství není církev, ale je jím svět.

Podobenství o hořčičném zrně (v. 31.32)

Prvá dvě podobenství vysvětlil Pán Ježíš. Jeho výklad je naprosto jasný a nemůže vést k pochybnostem ani ke špatnému pochopení. K tomuto podobenství ale už výklad nepodává. To však neznamená, že je možný jakýkoliv výklad. Tradiční a velmi často přijímaný výklad říká, že v tomto podobenství Pán Ježíš nastínil budoucí růst svého království z malých počátků až do nesmírných

rozměrů. Podle tohoto výkladu Pán Ježíš učí, že není nic ztraceno. Jeho království se bude šířit, až nakonec dosáhne triumfu. I když je to oblíbený výklad, je nutné zdůraznit, že je to výklad nepřesný a zavádějící. Pro přesné pochopení je nutné mít stále na mysli soulad všech podobností. Těchto sedm podobností do sebe vzájemně zapadá a tak vytváří jediný celek. Výklad je proto možný jen na základě, který položil Pán Ježíš. Výklad o postupném vítězství Kristova království je tedy nesprávný.

Toto podobství mluví o nepřirozeném a nezdravém vývoji. Hořčice nevyrostá do zdravého stromu, který nese ovoce. Hořčice je bylina, ne strom. Zde je vyobrazen nezdravý růst. Už prvé podobství mluví o větším počtu těch, kdo odmítají pravdu evangelia, v porovnání s těmi, kteří ji přijímají. Toto třetí podobství mluví o monstróznosti - církevní organizaci sdružující opravdové i falešné křesťany. Není to pravé křesťanství, ale spíše jeho napodobenina. Je to falešná velikost charakterizovaná počtem, vlivem, bohatstvím a slávou. Strom představuje království dávající ochranu ptákům. Ptáci v podobství o rozsévání představují Satana a jeho pomocníky (v. 19; Mk 4,15; L 8,12). I když ne vždy jsou ptáci v Božím slově použiti v záporném významu. Zde však není pochyb, že jsou obrazem Satanovy práce (srov. Zj 18,1.2). Strom vyrostlý z hořčičného zrna symbolizuje růst, velikost a čelné postavení. Tedy rostoucí a kvetoucí království. Není to však Boží království. "Malé stádce" nikdy nedosáhne dominantního postavení. Tajemství moci pravé Kristovy církve je ve víře v její Hlavu (srov. Mt 16,18).

Podobství o kvasu (v. 33 - 35)

Jeden z největších sporů se týká a stále týká výkladu tohoto podobství. Jedni říkají, že kvas představuje dobro a učí, že evangelium zvítězí, až se celé lidstvo obrátí k Pánu Ježíši. Druhý výklad je přesně opačný a říká, že kvas v tomto podobství jako i na ostatních místech v Písmu představuje zlé. Zřejmě oba výklady nemohou být správné. Už jsme si řekli, že těchto sedm podobností vymezuje dobu mezi dvěma příchody Pána Ježíše na zem. Tomu pak musí odpovídat i jejich výklad. Kdyby kvas představoval evangelium léčící celou společnost, pak toto podobství nemůže být v souladu s předchozími podobstvím. Jestliže podobství o hořčičném zrně ukazuje vnější viditelný růst organizovaného náboženství, pak podobství o kvasu ukazuje na vnitřní skrytou porušenost tohoto náboženství. Nebylo záměrem Pána Ježíše ukázat v těchto podobstvích vítězství evangelia v tomto věku, ale spíše Satanovo dílo stojící v opozici k evangeliu. Tento výklad je v souladu s dějinnou zkušeností (srov. Mt 24 - růst podvodů, válek, vražd...). Evangelium a s ním křesťanské zásady nebudou nikdy všeobecně přijaty. Za povšimnutí stojí zmínky o kvasu ve Starém zákoně, dále pak kvas farizeů, kvas saduceů a kvas Herodův. V Novém zákoně se výraz kvas nebo nekvašený objevuje přibližně sedmáctkrát. Ve všech případech s výjimkou jednoho místa je kvas spojen se zlým. Ta jediná výjimka, kdy se o něm nehovoří ani v dobrém ani ve zlém, je právě v tomto podobství.

Mouka z podobství je obrazem obecnosti, které mají věřící s Bohem a vzájemně mezi sebou. A co žena? Představuje dobré nebo zlé? Někteří říkají, že představuje Církev, jiní mluví o Izraeli. Podle typologie Písma žena představuje náboženský systém, který je někdy dobrý, jindy špatný. Počinání ženy v tomto podobství není dobré. Proč by schovávala kvas, kdyby představoval dobré? Tím by bylo ukryto evangelium pro ty, kteří hynou.

Podobství o pokladu v poli (v. 44)

Poslední tři podobství tvoří samostatnou skupinu, která byla určena jen učedníkům. Podobství o skrytém pokladu se často spojuje s podobstvím o perle. V obou vystupuje člověk, který něco chce, v obou prodává a kupuje. Nejprve je tu pole. V tom není potíž, protože ve v. 38 se říká, že pole je svět. Dále člověk, který je podle v. 37 Synem člověka. Ale co je pokladem, a jak ho lze získat? Tradiční výklad říká, a je to velmi populární výklad, že skrytý poklad i perla představují spasení v Kristu nebo přímo samotného Krista. Člověk v obou podobstvích je podle tohoto výkladu hříšník, který hledá Krista. Pak se musí všeho vzdát, aby za každou cenu získal Krista. Ale celá tato myšlenka je chybná. Spasitel není ukryt někde ve světě ani není na prodej. A navíc to není hříšník, který hledá Krista, ale je to Kristus, který hledá hříšníka (L 19,10). Ani Kristus ani spasení nejsou tím pokladem v tomto podobství. Co tedy je tímto pokladem? Odpověď dává Písmo (viz 2M 19,3-5; Ž 135,4). Tímto pokladem je Izrael, lid zvláštní, na němž chtěl Hospodin ukázat světu, že i ostatní národy mohou dosáhnout pokoj a požehnání. To byla velká výsada Izraele. Ale jak to bylo s Izraelem, když přišel Pán Ježíš? Židé byli rozptýleni mezi pohany (J 7,35; Jk 1,1; 1Pt 1,1). Když Pán Ježíš přišel, byl Jeho poklad "skryt v poli". Proto hledá svůj poklad (Mt 10,5.6). Toho si byl vědom apoštol Petr (Sk 3,26) i apoštol Pavel (Sk 13,46; Ř 1,16). Pán Ježíš "přišel do svého vlastního, ale vlastní jeho nepřijali ho" (J 1,11). A tak poklad znovu ukryt (Mt 21,43). Nevzdává se Izraele, ale prodává vše, co má (Ga 2,20). Takovou cenu zaplatil, aby získal poklad (F 2,6-8; 1Pt 1,18.19; 2K 8,9). Podobství nemluví o celé budoucnosti Izraele. Izrael se má jednou stát svědkem světu o milosti a moci Mesiáše (Ř 9 - 11). Minulost Izraele (Ř 9), přítomnost odstavení (Ř 10), budoucí spása (Ř 11). Proč je nyní poklad ukryt, je napsáno v Ř 10. Je to proto, že Izrael je ve stavu duchovní slepoty, která však nebude trvat na věky (11,26.27), ale jen do vejití "plnosti pohanů" (11,25). To je jedno z tajemství království.

Podobství o perle (v. 45 - 46)

První čtyři podobství zdůrazňují Satanovu činnost, kdežto podobství o pokladu a drahé perle mluví o veliké ceně, kterou zaplatil Pán Ježíš. V nich už není zmínka o Satanovi.

Pán Ježíš ve svém prvním příchodu přišel nejprve ke "ztraceným ovcím domu Izraelského" (Mt 10,6; 15,24). To byl Jeho ukrytý a rozptýlený poklad. Když Ho vlastní národ odmítl, respektuje toto rozhodnutí. Jeho oběť neplatí jen Izraeli, ale celému světu. Nyní si povšimněme, jak jsou tato dvě podobství spolu svázána.

Ona ukazují dva pohledy na práci Pána Ježíše na kříži. On zemřel, aby vykoupil Izrael, ale řekl, že má "i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince" (J 10,16). A to je právě ta perla nesmírné ceny.

I Spurgeon, nám dobře známý veliký Boží muž, vykládal podobenství o skrytém pokladu a drahé perle tak, že poklad i perla nemohou představovat hříšníka, ale že představují Krista. Podle něho pak hříšník našel v Pánu Ježíši poklad nekonečné ceny a perlu nesmírné hodnoty. Aby Ho získal, je ochoten vše obětovat. Taková je pravá víra. To byl a stále je velmi populární výklad. Je to však výklad, který není v souladu těchto sedmi podobenství.

Vraťme se ale k perle. Pán Ježíš, když Ho odmítl vlastní národ, mluví ještě před svou smrtí o církvi (Mt 16,18). Církev ještě neexistovala, když prohlásil: "zbuduj svou církev". Mluví o církvi v budoucím čase, protože ona se měla stát ovocem Jeho utrpení (Ef 5,25). Každý člověk na této zemi je buď nespasený žid, nebo nespasený pohan, nebo úd církve. Pán Ježíš svou smrtí zbořil hradby, aby usmířil oboje v jedno Bohu skrze kříž (Ef 2,14-16). Tím jedním tělem je církev (Ef 1,22.23; 4,4), kterou "brány pekelné nepřemohou". V církvi jsou všichni znovu narození židé i pohané od letnic až do Kristova druhého příchodu. Prolitím krve zaplatil Pán Ježíš cenu perly, kterou je církev. Proč si Pán vybral za symbol církve právě perlu? Víme, že perla se rodí uvnitř perlorodky. Na rozdíl od jiných vzácných kamenů je perla produktem života, a to života ústřice. Žádný jiný vzácný kámen není vyprodukován živým organismem. Zrníčko písku nebo jiné cizorodé tělíčko si najde cestu do lastury ústřice. To se pak stává dráždídem, okolo kterého ústřice vylučuje šlávy. Sekrece šláv ji tak oslabuje, že po čase zemře. Jen skrze utrpení a smrt ústřice se rodí nádherná perla. Kupec je Pán Ježíš, který přišel z nebe hledat perlu. A co našel? Jen ubohé a bídné hříšníky. Jak nás mohl tak vysoko cenit? Byla to Jeho láska, která Ho vedla k hříšníkům (Ř 5,8). Utrpení a smrt, to byla cena, kterou zaplatil za zrození "perly veliké ceny". Kupec prodal vše, co měl. Boží Syn se narodil ve vypůjčeném chlévu, kázal z vypůjčené loďky, jel na vypůjčeném oslátku, byl pohřben ve vypůjčeném hrobu! Perla se nevytvoří okamžitě. Její zrod netrvá den, ani měsíc, ani rok. Ale je to vrstva po vrstvě výměšků, které se ukládají po dlouhou dobu. Jiná zajímavá vlastnost perly je její jednota. Podobenství mluví o jediné perle, ne o několika. Církev je jedno tělo (Ef 4,4; Ga 3,28). Diamant lze rozdělit na menší části, ale perlu ne. Kdyby ji chtěl někdo rozdělit, pak ji zničí. Církev očekává po jejím dokončení sláva (Ef 2,21; 5,27). Je to sláva perly, kterou Kristus koupil, když prodal vše, co měl.

Podobenství o vrši (v. 47 - 50)

uzavírá tento celek sedmi podobenství, v nichž Pán Ježíš v podrobnostech zjevuje, co se bude dít v tomto přítomném věku. První čtyři podobenství slyšely zástupy společně s učedníky. V nich Pán Ježíš zvěstoval, že

1. tento věk bude charakterizován rozséváním Božího slova, které nebude všeobecně přijímáno;

2. Satan bude rozsévat svou vlastní setbu tak, že své děti rozptýlí mezi Boží děti;

3. promíchání tzv. věřících s upřímnými křesťany dá vyrůst velikému stromu z hořčičného zrna, v jehož větvích budou Satanovi vyslanci;

4. vyznávající církev bude zasažena kvasem nebiblického učení, které naruší obecnost Božího lidu.

Po těchto čtyřech podobenstvích pronesených veřejně pronesl Pán Ježíš ještě tři podobenství v soukromí, která slyšeli pouze učedníci. Podobenství o skrytém pokladu představuje Izrael, jehož budoucnost se jasně jeví ve světle druhého Kristova příchodu. Podobenství o církvi, vykoupeném společenství pohanů a malého počtu židů, za které zaplatil Pán Ježíš svou krví. A pak zbývá poslední podobenství o vrši a rybách. Tři podobenství, která slyšeli jen učedníci, mají vztah ke třem skupinám lidí. Jsou to židé, církve a pohané. Podle toho, co jsme si řekli, vidíme, že zbývá ještě jedna skupina lidí. Tu tvoří pohanské národy. Vrše vržená do moře. Moře je podle Zj 17,15 obrazem národů. Naplněnou vrši vytáhnou na břeh (v. 48). To je obraz soudu. Není to soud nad těmi, kteří vstanou z mrtvých, ale jde o soud nad národy (srovnej Joel 3,1.2; 3,11.12; Sf 3,8; Za 14,2.3). Na konci věku budou shromážděny národy k soudu (Mt 25,31-46). To se odehraje na konci doby soužení a na počátku tisíciletého království (1Te 4,16.17). Podobenství je vážným varováním všem, kdo slyší Boží slovo. Vrše, to je poselství evangelia, které uslyší všechny národy. Roste-li mezi pšenicí koukol, pak ve vrši budou mezi dobrými rybami i ryby špatné. Budou to takoví, kteří neodmítli úplně zvěst evangelia, ale ani se před pravdou evangelia nesklonili.

Z tohoto podobenství si vezměme následující poučení:

- Nejprve je to varování vyslovené už v prvním podobenství: "kdo má uši k slyšení, slyš" (v. 9).
- O tažení vrše se zde mluví v množném čísle (v. 48). Není řečeno o koho se jedná, ale je zřejmé, že tuto práci nekoná jen Pán, ale povolává k ní i nás (Mt 4,19).
- "Vrše evangelia" musí obsáhnout celý svět (Mk 16,15).
- Špatné bude promícháno s dobrým. Ne každý, kdo o sobě tvrdí, že přijal Pána Ježíše, prožil skutečně nový rod.
- Na nás není odpovědnost za špatné ryby ve vrši, ale měli bychom umět rozlišovat mezi dobrým a špatným. Podobenství mluví o principu rozpoznání (viz Ř 16,17; Ef 5,11; 1Te 5,21).

Na závěr můžeme říci, že my, kteří jsme došli spasení, nemáme vyhlížet znamení ani očekávat všeobecné přijetí evangelia, nemáme čekat, až se ukáže antikrist nebo anděl. Ale máme očekávat "té blahoslavené naděje, a příští slávy velikého Boha a spasitele našeho Jezukrista." (1T 2,13)

¹ Přesněji do Kristova příchodu pro církev - pozn.redakce

HOVORENIE JAZYKMI

Súčasný omyly v oblasti hovorenia jazykmi

Hovorenie jazykmi a doktrína, ktoré sa ponúkajú na jeho podporu sú spojené ako s Letničným, tak s Charizmatickým hnutím. Medzi týmito dvomi treba rozlišovať.

Letničné hnutie sa datuje približne od roku 1900 a pôvodne bolo obmedzené na nevelký počet denominácií, ktoré učili a praktizovali hovorenie jazykmi. Charizmatické hnutie sa začalo okolo r. 1960, keď sa takéto učenia a prax začali šíriť aj medzi iné denominácie; dnes preniklo väčšinou z nich, vrátane rímskeho katolicizmu. Je známe tiež ako Neo-pentecostalizmus (Neo-letničné hnutie). Podľa neho vraj existuje spoločné obecnstvo, založené na *skúsenosti*, ktorou je "pokrstenie do Ducha Svätého" a hovorenie jazykmi, pri ktorej padajú všetky denominačné bariéry. Treba si všimnúť, že sa nerobia nároky, aby toto bolo založené na teológii. Mnohí z jeho prívržencov hovoria o ňom ako o najväčšom prebudení aké kedy bolo, no treba vidieť aj to, že spôsobilo rozdelenie a rozštiepenie zborov a poškodilo prácu, ktorá bola budovaná po mnohé roky.

1. Doktrína následnosti

Letniční a charizmatickí učitelia učia, že keď sa človek obráti, dostáva život, nie však moc. Táto moc sa ale nadobudne po obrátení v následnej skúsenosti, keď - ako sa tvrdí - veriaci prijme Ducha Svätého, čoho dôkazom je, že hovorí jazykmi. Zastávajú učenie, že Duch krstí každého veriaceho do Krista pri obrátení, ale že Kristus nepokrstil každého veriaceho do Ducha. O tejto *doktríne následnosti* (doctrine of subsequence) - nie všetci Charizmatici ju zastávajú - Donald Gee, veľmi dobre známy letničný učiteľ povedal: "V čom spočíva skutočnosť, že Letničné hnutie je rázovitá separátna entita? V krste Duchom Svätým, iniciovaným dôkazom hovorenia jazykmi, ako dáva Duch prejav." Iný učiteľ, Don Basham, píše: "Nemôžeme dogmaticky tvrdiť, že každý musí hovoriť jazykmi, aby dostal krst, iba poukazujeme na to, že toto je normatívna skúsenosť." Sú však nepopierateľné dôkazy, že sa na veriacich vyvíjajú tlaky, aby takúto skúsenosť hľadali.

Je dôležité, aby sme na základe Písma stanovili presný čas, v ktorom Svätý Duch zaujíma príbytok vo veriacom. Všimnime si, čo učí Pavol v epištole Galafanom: "*Veď všetci ste synmi Božimi vierou v Ježiša Krista.*" (3,26)

Je zrejme, že v tej chvíli, čo vložíme svoju dôveru v Krista, stávame sa Božími synmi; tento vzťah je ustavený okamžite. Potom (4,6) pokračuje: "*A keďže ste synovia, poslal Boh Ducha svojho Syna do našich srdiec, volajúceho Abba, Otče!*" Z toho je rovnako jasné, že po uverení a po tom, čo sme sa stali

synmi, dostávame Svätého Ducha; je to Boží dar. To potvrdzujú aj slová Ef 1,13: "*...a uverili ste, v ňom ste boli zapečatení Svätým Duchom zaslúbenia*" a R 8,9: "*...ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.*" Tieto výroky sú v úplnom súlade s tým, čo sa udialo v deň Letníc, keď Peter napomínal svojich poslucháčov: "*Robte pokánie...a dostanete dar Svätého Ducha.*" (Sk 2,38)

Prípád, opísaný v Sk 8,5-17 sa cituje ako dôkaz v prospech učenia o následnosti, o ktorý možno oprieť učenie, že medzi obrátením a prijatím Svätého Ducha prebehne určitý čas. Hoci ide o nanajvyš zaujímavú udalosť, nemôže zdôvodniť učenie, ktoré sa na nej zakladá. "*Keď však uverili Filipovi, ktorý im hlásal radostnú zvesť o kráľovstve Božom a o mene Ježiša Krista, dali sa pokrstiť mužovia i ženy. Keď sa však apoštolovia, čo boli v Jeruzaleme, doočuli, že Samária prijala slovo Božie, vyslali k nim Petra a Jána. Keď tí (ta) zišli, modlili sa za nich, aby prijali Ducha Svätého. Lebo na nikoho z nich ešte nepadol, boli iba pokrstení na meno Pána Ježiša. Vtedy vkladali na nich ruky a prijali Ducha Svätého.*" (Sk 8,12.14-17).

Určite, Samaritáni museli čakať na dar Svätého Ducha; ale takéto okolnosť bola celkom ojedinelá, a bol tam dobrý dôvod, pre ktorý bol Duch Svätý zdržiavaný. Dejiny Samaritánov, ako nám ich podáva 2Kr 17, poskytnú odpoveď. Salmanazár, asýrsky kráľ, dobyl Izraela, nad ktorým, v tom čase kráľoval Hozeáš. Verše 23.24 nás informujú, že Izrael bol odvedený do asýrskeho zajatia a že do samárskych mesteciek boli presídlení iní obyvatelia.

Tí vyvinuli svoje vlastné náboženstvo, bohoslužbu. Nakoniec bol samársky vrch, Gerizím (J 4,20), samársky chrám, samárska Biblia. Medzi nimi a Židmi sa vyvinul nepriateľský vzťah (J 4,9). Je zrejme, že keby boli Samaritáni prijali Svätého Ducha, boli by vo svojej bohoslužbe pokračovali za pretrvávajúcej starodávnej rivality a horkosti proti Židom, a toto rozštiepenie medzi nimi by sa bolo prenieslo aj do Cirkvi. A to sa nesmelo stať; Cirkev sa musí vidieť ako jedna. Za tým účelom Boh zadržal dar Svätého Ducha dokiaľ Peter a Ján neprišli z Jeruzalema. Samaritáni sa museli poučiť na samom začiatku svojej kresťanskej skúsenosti, že Cirkev v tom čase už existovala a že treba uznať autoritu a moc apoštolov. To preto Duch "ešte" nebol daný (verš 16). To "ešte" dáva najavo, že prípad Samaritánov bol výnimočný; čo sa malo udiať, sa ešte nestalo. Toto zadržanie malo na zreteli zachovanie jednoty Cirkvi a ustavenie autority apoštolov.

Musí byť zrejme, že okolnosti tu boli naskrze neobvyklé a že sa nemôžu dnes zopakovať. Učenie, že Svätý Duch je daný po obrátení, sa nemôže odvodiť z tejto časti Písma. Všimnime si tiež neprítomnosť hociktorého z úkazov, ktoré doprevádzali to, čo sa stalo v Sk 2. Skutočnosť, že sa zmierili Židia so Samaritánmi je temer rovnako významná, ako zmierenie Židov a pohanov v 10. kapitole.

Zo všetkých týchto úvah je očividné, že medzi novým rodom a prijatím Ducha Svätého nieto časového posunu. Okamih uverenia v Krista je okamihom prijatia Svätého Ducha.

2. Otázka očakávania (predlievania)

Príkaz Pána Ježiša učeníkom, aby čakali (Sk 1,4) na zaslúbenie Otcovo (Svätého Ducha), sa používa ako zdôvodnenie zhromaždenia "očakávania". Na takýchto zhromaždeniach sa kandidát povzbudzuje, aby otvoril svoje ústa, je poučený, že nemá hovoriť vo svojom rodnom jazyku, má sa zhlboka nadýchnuť a povedať si, že práve prijíma Ducha (citované z literatúry - príručka Assembly of God). Aj v takýchto kruhoch, kde sa neporiadajú tieto "čakajúce" zhromaždenia, sú novo-obrátení kresťania povzbudzovaní, aby hľadali túto skúsenosť. Akýkoľvek vypovedaný zvuk, pokiaľ sa líši od materinského jazyka, sa prijíma ako dôkaz krstu Svätým Duchom. Niekedy sa odporúča, aby dotýčaný vyslovoval opätovne určité výroky alebo slová, a podrobený vplyvu autosugescie za stúpajúcich emócií a silnejúceho tlaku - začne hovoriť jazykmi. Po dlhom prieskume súčasného hovorenia jazykmi, John Kildahl v práci *The Psychology of Speaking in Tongues* (Psychológia hovorenia jazykmi) dospel k názoru, že do značnej miery tu ide o "naučené správanie". Boli pozorované podobné slová a zvuky pri rôznych ľuďoch, hovoriacich jazykmi. Toto vedie k otázke, prečo musí byť človek *poučaný*, že má prijať to, čo sa opisuje ako *dar* Svätého Ducha, podopretý dôkazom hovorenia jazykmi.

Starostlivo si tiež všimnime, že Sk 1,4 sa týka obdobia medzi Golgotou a Letnicami. Učeníkom nezostávalo iné než čakať na príchod Svätého Ducha. Tvrdí, že ich situáciu *pred* Letnicami

možno aplikovať na situáciu veriacich žijúcich *po* Letniciach je neudržateľné. Okrem toho, nemáme v Novej Zmluve záznamu o "očakávajúcich" zhromaždeniach, lebo veriaci normálne prijali Svätého Ducha pri uverení. Rovnako nielo zmienky o veriacom, ktorý by mal prosiť o to, aby dostal Svätého Ducha. Keď každý dostal Ducha, nielo zmienky o typickom správaní letnič-ných: žiadne hovorenie vo vytržení; žiadne senzácie; žiadne nároky na super-čistotu.

3. Povaha jazykov

Z veršov 5,1-13 vyplýva jednoznačne, že jazyky v Skutkoch 2 boli cudzie jazyky, ktorými hovorili ľudia, čo sa im neučili normálnym procesom výuky. Tu nachádzame najjasnejší opis jazykov, aký sa v Novom Zákone vyskytuje. Nikde inde nielo takýchto jednoznačných výrokov. Právom sa na túto správu môžeme dívať ako na normatívny opis toho, čo Nový Zákon rozumie pod jazykmi. Tu sú vodiace zásady na vysvetľovanie všetkých neskorších a menej zrejmych textov, ktoré sa na ne odvolávajú. Tak rozumieme, že všetky ďalšie správy o cudzích jazykoch sa týkajú jazykov, ktorým sa hovoriaci neučil. To možno doložiť nasledovnými úvahami:

1. Grécke slovo *glossa* obvykle značí ľudskú reč. Pri každom z päťdesiatich prípadov výskytu v Novom Zákone sa prekladá ako "jazyk" alebo "jazyky". Šesťnásť razy sa týka jazyka ako ľudského údu, raz ako "ohnivého jazyka" a v zbytku - 33 razy ide o hovorenú reč.

2. V Sk 2,4,6 sa používajú slová "jazyky" a "jazyky (ako reč)". V 4. verši grécke slovo je *glossa* a v 6. je

dialectos. Niektorí počuli vo vlastnom jazyku, iní v nárečí, dialekte. Použitie slova *dialectos* je dostatočným dôkazom, že hovoriaci nežvatlali izolované frázy alebo vety, ale používali vlastnú reč, plynne a s využitím zvrátov, ako boli navyknutí v materinskej reči. Takéto rozlíšenie (jazyk, dialekt) by nepripadalo do úvahy pri extatickom prejave (vo vytržení). Rozmanitosť jazykov je naznačená vo veršoch 8-11.

3. To isté slovo *glossa* sa používa v Skutkoch i v 1. Korintanom. Tvrdí, ako to robia Letniční a Charizmatici, že toto slovo značí jazyky v Skutkoch 2, ale čosi iné neskôr, je naskrze nelogické. Všimnúť si treba aj to, že v Skutkoch sa to slovo používa vždy v množnom čísle, naznačujúc, že šlo o viaceré jazyky.

4. V 1K 12 - 14 Pavol naznačuje, že jazyky, ktorými sa tu hovorí, sú iné než tie, ktorými sa hovorilo v deň Letníc. Máme dôvod a právo tvrdiť to my?

5. Lukáš, písuc Skutky oveľa neskôr než ako Pavol napísal 1. Korintanom nenaznačuje, že prejav jazykov sa vtedy líšil od prejavu v neskoršej dobe. Ak sa namieta, že Lukáš opisoval históriu, odpovedáme, že tak isto ju opisoval aj Ján, keď vložil svoj inšpirovaný komentár v J 21,19a.

6. 1K 12,10 rozlišuje medzi "druhmi jazykov" naznačujúc tak odlišné skupiny jazykových čefadí. Máme za

to, že sa to týka normálnych ľudských jazykov.

7. 1K 14,21 sa odvoláva na jazyk Asýrčanov keď dobyli Izrael. Nasledujúci verš sa začína: "*Preto sú jazyky*" - jasný dôkaz povahy jazykov.

William J. Samarin vo svojej vedecky fundovanej knihe *Tongues of Men and of Angels* hovorí, že sa zúčastňoval na zhromaždeniach ako letničných tak neo-letničných v celom rade zemí, a poznamenáva: "Bol som v malých zhromaždeniach ako aj v obrovských verejných zhromaždeniach. Videl som ich v rôznom kultúrnom kontexte, napr. Portorikánci v Bronxe, Appalači alebo ruskí Molokánci v Los Angeles... Viedol som rozhovory s tými, čo hovorili jazykmi, poriadal som magnetické záznamy a analyzoval bezpočetné vzorky jazykov. V každom prípade glossolalia sa javí z jazykového hľadiska ako nonsens. Napriek povrchoým podobnostiam, glossolalia v podstate nie je jazykom." (Z jeho knihy, ktorú napísal ako profesor lingvistiky na univerzite v Toronte, vydanej r. 1972.)

S prihľadnutím na to, že v Novom Zákone dar jazykov bola Bohom daná schopnosť hovoriť jazykom, ktorý obdarovanému nebol známy, treba zdôrazniť, že dnešné nároky na hovorenie jazykmi sú falošné.

preložil -mk

"Proto Bůh chce, aby všechno bylo jedno na nebi i na zemi, a proto poslal svého Syna, aby jím a v něm znovu shromáždil všechno (Ko 1,20). Ten provedl usmíření svou krví, poslal poselství ke všem národům, a přikázal hlásat tuto milost všemu stvořenému (Mt 28)... Na tento příkaz a příklad křesťané později zapomněli, nešťvíli ono společné světlo k jiným, ale každý si ho více pro sebe přivlastňoval..."

J. A. Komenský

Věřící lidé mohou každý den poznávat Boží lásku, která je nevyčerpatelná a děkovat Pánu za to, že mu tak záleží na člověku. My jsme to nedávno poznali s naší hudební skupinou, když jsme se vraceli z evangelizace v Pezinku.

Na pozvání bratří a sester z Pezinku jsme se 23. listopadu 1991 vypravili do tohoto města, abychom tam vydali svědectví o našem životě s Pánem Ježíšem. Měli jsme určité obavy ze slovenského prostředí, ale znovu jsme mohli poznat, že opravdově věřící lidé neznají žádné národnostní překážky. Byli jsme přímo ohromeni milým přijetím věřících v Pezinku a jejich péčí o nás. Naší hudební skupině se zdálo, že místní bratři a sestry žijí jenom pro nás. Pán Ježíš požehnal i během evangelizace a po ukončení programu jsme se pro zpáteční cestu vložili do Jeho rukou.

Plní dojmy jsme nasedli do aut a vyjeli vstříc večerním kilometrům zpáteční cesty. Vjeli jsme na dálnici z Bratislavy do Nového mesta n/V. Jízda dálnicí je dost jednotvárná a uspávající. Mládežníci v autě začali podřimovat, no a já, řidič, jsem se soustředil na cestu. Krajina kolem byla ponořená do hluboké tmy, monotónně ubíhala přerušovaná bílá čára a protijedoucí vozidla nepřijemně oslňovala. Když jedno vozidlo mě oslnilo dost intenzivně, vzpomněl jsem si na slova mého táty: "Večer si očisti světla a okno, aby se ti dobře jelo." Když jsem za chvíli uviděl parkoviště, hned jsem do něho odbočil, abych realizoval

tátova slova. Vyšedl jsem z auta, očistil okna a potom světla. Nebyla moc znečištěna, takže zastávka nebyla dlouhá, jen několik minut.

NEBESKÁ OCHRANA

Příběh hudební skupiny
QUO VADIS

Znovu jsme se rozjeli po dálnici a ukrajovali další kilometry z naší zpáteční cesty. Jeli jsme předepsanou rychlostí, ale některá auta

nás předjížděla. Všiml jsem si poznávacích značek předjíždějících aut a představoval jsem si, kde asi jedou. Vzpomínám si, že nás taky předjížděla zelená stovčacítka s SPZ TTD. Bratra, který řídil druhý vůz, zase zaujal příslušník SRN se svým fárem. Také nás předjížděla policie, na které bylo poznat, že spěchá. "Kde asi jede?" V té chvíli jsem neušil, že se s těmito auty ještě tentýž večer setkáme.

Nejdříve jsme uviděli Němce s jeho autem odstaveným na pravé straně dálnice. "Proč stojí na krajnici?" proletělo nám myslí. Tehdy jsme ještě nevěděli, že má prostřelenou pneumatiku. Neměli jsme čas se dále tím zabývat, protože kousek dál byla řada světél. Zpomalil jsem a uviděl další stojící auta. Vtom ze tmy do cesty skočil mladší muž se samopalem a začal nás zastavovat. Měl jsem problémy rychle zastavit. Přišlo to nějak neočekávaně. Zastavil jsem těsně před ním. Stáhl jsem okno a zděšeným hlasem mi bylo řečeno, ať rychle odcouvám kousek zpátky na okraj silnice, protože v těch místech před chvílíčkou došlo k přestřelce mezi policisty a vězni, kteří uprchli z leopoldovské věz-

nice. Zhasili jsme světla a zalehli v autech. Byli jsme jak na střelnici. Kolem nás pobíhali policisté se samopaly, přijížděla další policejní auta, modré majáky blikaly do tmy. Z policejní vysílačky bylo slyšet: "Budzte opatrní, jsou ozbrojeni."

Mohl bych popsat další detaily této situace, ale myslím si, že si dovedete představit, oč asi šlo. Jenom poznamenávám, že po přestřelce jsme vlastně byli první auta, která na místo činu dojela. Po nějaké době nás policisté z ohroženého místa vyvedli. O několik metrů jsme viděli rozstřílenou zelenou stovčacítku, ve které vězni prochali a která nás předjížděla. V té chvíli jsme si uvědomili, že náš Pán nás znovu zachoval. Vždyť On všechno řídil už od začátku cesty. Stačilo, abychom přijeli o jednu či dvě minuty dřív a ocitli bychom se přímo v přestřelce. Náš Pán nás však zdržal na parkovišti, kde jsme těch pár minut prožili v bezpečí.

Našemu Pánu Ježíši patří chvála a dík za to, že vede naše kroky a je naším ochráncem.

-th

TO JE IZRAEL

(Pokračovanie 2.)

Pri vyhlásení štátu Izrael 14. 5. 1948 Ben Gurion na prekvapenie svetovej verejnosti povedal: "Dva tisíc rokov sme čakali na túto chvíľu - a teraz prišla. Keď sa naplní čas, nemôže sa Bohu nič postaviť do cesty." V dejinách spasenia patrí táto udalosť medzi mimoriadne Božie zásahy do ľudských dejín. Pán Boh má zvláštny časový poriadok a niekedy čaká aj tisíce rokov, aby naplnil svoje slovo. Ale Jeho časový poriadok je dokonalý. Pána Ježiša, svojho milého Syna, poslal "v plnosti času", keď na Zemi bolo všetko pripravené. A opäť Ho pošle - síce nie na Zem, ale do povetria, aby cez "ponebeské oblasti" previedol svoju

Cirkev do slávy - keď tu bude všetko pripravené, aby posolstvo "evanjelia kráľovstva" prevzali miesto Ducha a Cirkvi svedkovia iní.

Viac ako 2500 rokov uplynulo od doby, keď Ezechiel prorokoval o suchých kostiach, ktoré sa z celého sveta zhromaždia, aby vytvorili kosť. Túto kosť potom Pán Boh obalí mäsom, žilami, kožou a nakoniec do nej dá ducha, aby ožila (kap. 37). Veľmi som túžil aspoň trochu poznať, v akom štádiu je Božia práca s Izraelom, či je to len mŕtve telo, hoci sformované, alebo už začína dostávať ducha? Dostane ducha naraz, alebo postupne? Domnievam sa, že práve tak, ako "zhromažďovanie suchých kostí" trvalo určitú dobu a podobne "potiahnutie kostí mäsom a kožou", tak aj duchovné obživenie nebude naraz, zo dňa na deň, ale v postupnom procese. Čo bude rýchlym prelomom, to je zrejme pozna-

nie prichádzajúceho Pána Ježiša v sláve ako Toho, ktorého otcovia pribili na kríž (Zj 1,7).

Videl som Izraelcov z Etiopie. Nikdy som si nepredstavoval, že by černoši mohli byť Izraelci. V máji minulého roku ich prišlo 14 tisíc do Izraela a - ako som počul - bol to posledný štát, z ktorého sa ešte donedávna nemohli vystahovať do Izraela. K tomuto divu veľmi pomohla vojna v Kuvajte. To, čo Pán Boh začne robiť, nikto na svete neprekazí. Takže v Izraeli je už viac ako 82 národností! Už je telo úplné? Ale tento proces, ktorý prebieha, je politický, nie duchovný. Nie sú to zdvihnuté ruky Mojžišove, keď Izrael bojoval s Amalechom. Nie je to boj Dávida s Goliášom, pretože Dávid išiel v mene Hospodinom a v Jeho moci.

Vedený touto túžbou a pokiaľ to bolo len možné, som po zotmení slnka v piatok (keď začína sobota) a v sobotu dopoludnia trávil v synagógach. Navštívil som tri v Jeruzaleme. Chodieval som často k Múru plaču a nevynechal som príležitosť zúčastniť sa na modlitbách na cintoríne a pohrebu zosnulej Židovky. Mal som príležitosť hovoriť s Izraelcami, ktorí sú ortodoxní a do určitej miery sa snažia dodržiavať ustanovenia Zákona. Bol som aj v baptistických zhromaždeniach, kde sa hovorilo po anglicky a hebrejsky. Tu som videl pospolu veriacich Izraelitov aj Arabov. Nuž, aspoň niektoré moje postrehy.

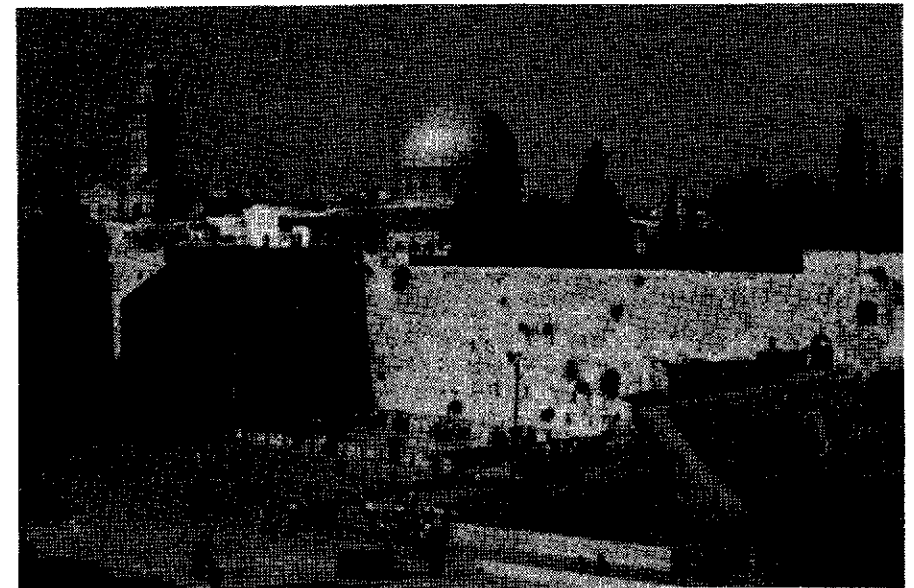
PRI MÚRE PLAČU

Ako vidíte na obrázku, Múr plaču je časť západného múru chrámovej plošiny. Tento múr postavil Herodes Veľký - márne som hľadal aspoň jeden kamenný kváder, o ktorom by bolo možno povedať, že patril k Šalamúnovmu chrámu. Na tento múr nadväzovali nádherné Šalamúnové siene, v ktorých sa často prechádzal Pán Ježiš, keď bol (asi trikrát) v Jeruzaleme. Celý múr, ako ho vidíte, nebol zachovaný. Keď pri ňom stojíte, poznáte, že veľké kvádre pochádzajú z doby Pána Ježiša, ale nad nimi sú už nové. Priestor pred Múrom plaču je veľký, ako námestie, do ktorého by iste vošlo niekoľko miliónov ľudí. Ale pruh široký asi 50 metrov od Múru je ohradený a rozdelený pre mužov a ženy. Každý muž, ktorý ide do ohradeného priestoru, si musí vziať na hlavu "jarmulku" - sú tam k dispozícii papierové, ktoré však vánok z hlavy rýchlo sfúkne. Vďaka milým Farkashovým nosil som so sebou vlastnú, ktorá dobre priliehala na hlavu a aj teraz, keď sa na ňu podívam, pripomína mi tých mnohých modlitebníkov, ktorých som v Izraeli videl.

Múr plaču je stredobodom viery Izraelcov a je symbolom utrpenia a zla, ktorého sa im dostalo za celých 2000 rokov. Meno (Múr plaču) dostal ešte v dobe, keď Izraelci boli v exile. Po celý ten čas od roku 70 n. l. sa pri ňom modlili tí, ktorým išlo nielen o návrat zašlých čias a obnovu Izraela, ale aj o obnovu

chrámu. Pripomeňme si, čo prosil od Hospodina Šalamún, keď chrám bol posväcovaný: "Hospodine, môj Bože, ...aby boli tvoje oči otvorené na tento dom vodne i vnoci, na miesto, o ktorom si povedal, že tam položíš svoje meno, aby si vyslyšal modlitbu... svojho služobníka a svojho ľudu Izraela, ktoré sa budú modliť na tomto mieste, a tak ty vypočuješ z miesta svojho bývania, z nebies a vyslyšíš a odpustiš...Áno, i cudzozemca, ktorý nie je z tvojho ľudu Izraela, keby prišiel z ďalekej zeme pre tvoje veľké meno a pre tvoju mocnú ruku a pre tvoje vystreté rameno, teda keby prišli a modlili by sa v tomto dome, ty vyslyš z nebies..." (2Pa 6,19-40) A čo na to odpovedal Hospodin? "Teraz budú moje oči otvorené a moje uši pripravené počuť modlitbu z tohoto miesta..." (7,15)

Tu, pri Múre plaču ako súčasť chrámu sa teda modlia ľudia z celého sveta, ktorí prichádzajú s vierou, že práve Hospodin na tomto mieste počuje každú modlitbu. Bol som dojatý, keď som mohol zo špár kvádrov vybrať papieriky, aby som sa podíval, ako na ne píšu ľudia svoje prosby Bohu. Časom tieto papiere voda a vietor zničia, ale nemôžu zničiť vieru, že Boh o prosbách vie a počuje ich. Aj ja som si z Československa odnášal prosby niektorých kresťanov, ktorí ma žiadali, aby som ich prosby prednášal Bohu práve tam, pri Múre plaču. Vyplnil som ich prosby, sedel som na kamennej dlhej lavici pod múrikom, ktorý priestor modlitieb ohradzuje, kde bol príjemný chládok a kde som mohol myslieť na

¹ V novinách List občanů Moravy a Slezska zo dňa 1. 2. 1992 vyšiel článok Ing. F. Kořínka, CSc. s nadpisom "Izrael, země stále ještě neznámá", v ktorom uvádza, že zbytky základov v tomto Múri plaču pochádzajú zo Šalamúnovej doby. Požiadal som ho o informáciu, čím môže toto tvrdenie doložiť.

mnohých jednotlivcov i zbory. Modlil som sa pritom k Bohu s chválami, že On je pre mňa viacej ako len Hospodin alebo Adonaj (Pán) - totiž len meno Adonaj som počul v synagógach - že k Nemu môžem volať Otče! V tom je taký veľký rozdiel ako medzi Sionom v Jeruzaleme a Sionom nebeským. Tí, ktorí skrze Pána Ježiša sú Božími deťmi totiž vedia, že Otec ich počuje všade, kdekoľvek budú na celom svete, na Zemi alebo vo vesmíre. Máme Jeho Ducha a nie sme mu milší pri Múre plaču, na Olivovej hore, na Golgote a inde v Izraeli ako v Ostrave, Bratislave.

Tam, pri Múre plaču volajú mnohí Izraelci k Bohu, aby si mohli postaviť chrám na mieste, kde kedysi postavil chrám Šalamún. To je jediné miesto, kde môže stáť, nikde inde! Na hore Morija. Dnes tam stojí Skalný dóm - Omarova mešita. Akým zázrakom dojde k uvoľneniu tejto plochy? To dnes asi nikto nevie. Keď som sedel na Olivovej hore a premýšľal nad tým, čo stojí v prorockých písmach, že sa táto hora rozdelí na dve časti od východu na západ, potom môj zrak preletel od hory celým mestom a čiara od Olivovej hory smerom na západ prebiehala v mojej mysli práve cez chrámovú plošinu..

Múr plaču až do roku 1967 patril k jordánskemu sektoru. Hranica prebiehala pred múrmi starého Jeruzalema. Keď potom v júni roku 1967 v priebehu "šesťdňovej vojny" bola táto východná časť Jeruzalema pripojená k západnej, izraelská armáda po ukončení vojny prišla vraj k tomuto Múru a ďakovala Bohu za predivné víťazstvo. Mal som možnosť v muzeu tejto šesťdňovej vojny vidieť fotografie tých, ktorí v boji položili svoje životy za vlasť.

Dole v podzemí je okolo západného múru chrámovej plošiny chodba, ktorou som smel prechádzať a vidieť 14 podzemných zásobníkov vody postavených Herodesom. Voda bola sem privádzaná 62 km dlhým kanálom vytesaným v skalách Judských vrchov. Bez vody by tu totiž pri sviatkoch, kedy do Jeruzalema prišlo okolo milióna ľudí, nemohli títo Iudia byť. V meste sa všade aj dnes predáva zchladená voda vo fľaškách z umelej hmoty, pri Múre plaču je k dispozícii zdarma, vyteká asi zo šiestich kohútikov a mnohí sa tam radi občerstvia pri teplotách vzduchu okolo 35 stupňov Celzia. Tam v podzemí, skoro pri základovej špáre západného múru, som videl synagógu, ktorá tu - podľa sprievodcu - bola celých minulých skoro 2000 rokov. Podzemnými chodbami sem zrejme chodili Židia v dobách útlaku, keď v zemi vládli muslimovia, mamlukovia, Turci. Dojala ma strieborná skriňa, kde je uschovaná tóra. Do malého priestoru sem mohlo prísť okolo 20 ľudí.

A ešte jedna pozoruhodnosť z oblasti západného múru. V roku 1969 archeológovia v západnom múre objavili kameň, na ktorom je napísané: "A keď toto uvidíš, bude sa tvoje srdce radowať a tvoje kosti zkvitnú ako bylina. A tak sa bude znať ruka Večného pri jeho služobníkoch, a on porazí svojich nepriateľov." (Iz 66,14) V našich prekladoch to znie trošku inak, ale ak čítame celý ten oddiel, hlavne verš 13., porozumieme mu: "Ako keď niekoho teší jeho matka, tak vás ja budem tešiť, a budete potešení v Jeruzaleme."

-jos

ZÁŘENÍ DUCHA ŽIVOTA V DĚDICTVÍ OTCŮ

Plameny vytryskly
z kostnické hranice -
palčivou hořkosť
zkřivily tvář...

svatý žár čistoty
- omamná světlice
nezastře dýmem svým
oblohy zář...

Přemocných nepřátel
vzdutých vln přitboje
kruciát bezbožných
ukrutný val...

lze dobýt bez meče
vítězství pokoje?
Bůh pravdy s námi je -
kdo by se bál!?

Odplaty zvonu
dals národe rozeznít
za víru, vlast a čest
šel jsi se bít...

když pouze v krvi
lze pohanu očistit -
nezřel jsi v popelu
n e b e s k ý třpyt!?

Po slavných vítězstvích
rádný mír lákavý
zlomil tvé nadšení
hrdost a čest -

ve vraždě bratrské
duch meče vrtkavý
v LIPANECH hlásá
svou jidášskou zvěst!

Nezastřel oblohu lásky
dým hranice
popel v ní uchoval
jiskérky svit -

zář tichých - pokorných
přetrvá světlice
a SLOVO ŽIVOTA
vždy bude žít:

Chelčický - Jednota
Blahoslav - Komenský
v nich odkaz Ježíšův
BOŘÍCÍ HRADBY -

v Bohu žij národe
máš úkol nebeský
v dědictví otců svých
- LÁSKY A PRAVDY!

kk

VZNAMNÉ
JUBILEUM
1592
1992
J. A. Komenský

Letos dne 28. března 1992 uplyne čtyři sta let od narození "učitele národů" - Jana Amose KOMENSKÉHO.

Právem patří nejen k našim největším národním velikánům, ale mezi největší, které kdy v historii lidstvo mělo.

Sám o sobě řekl pouze to, že je "jazykem Čech, rodem Moravan a povoláním bohoslovec", když se ani jinak ve své pokorné skromnosti představit nedovedl. Skutečná velikost osobnosti se projevuje tím větší skromností, čím větší

je její dílo, tím větší láskou, čím větší je nesobecká obětavost, tím větším životním optimismem, čím větší jsou životní strážně!

Čím trudnější bylo dětství chudičkého a nežádoucího sirotka, tím větší byla jeho vděčnost za lidský soucit a projev důvěry, které se nikdy nemohl zpronevěřit svou věrností,

čím tvrdší je jeho jinošství neúnavné odříkavé práce bez radostného a bezstarostného mládí, tím je zvědavější a až předčasně vyzrálější ve své stále rostoucí touze myslet, cítit a nést svou odpovědnost služby za druhé,

čím zkušenější je jeho tvůrčí Bohu oddané a službou lidstvu naplněné mužství, tím početnější je jeho dílo duchovně mravní, pansoficko filosofické, pedagogické, teoretické a praktické se svou mírovou - irenickou vizí lepšího světa,

čím bezmocnější je jeho zneuznané, nemocemi trpící stáří, tím mocnější a aktuálnější je jeho živý odkaz vítězného životního optimismu...

Vždyť **jako dítě miluje své rodiče** a zejména svou vzácnou matku - stojí nad jejich hrobem v údivu své bolesti,

jako milující manžel a otec prožívá hned na počátku životního rozletu ztrátu svých nejbližších, a to za tragických okolností válečné zbesilosti,

jako milující vlastenec je odsouzen k doživotní ztrátě své vlasti a bezdomovství, aby i jeho tělo bylo pochováno v cizí zemi po své celoživotní touze a snaze se vrátit domů,

jako milující svou rodnou řeč musel oželet dílo své čtyřicetileté mravenčí práce na svém obrovitém slovníku "Pokladu jazyka českého" v popelu lešenské-

ho požáru a vidět násilnickou katolicko - habsburskou germanizaci pobělohorské tragedie svého českého národa, pro který se tak nezištně obětoval,

jako milující bezbranné čisté dětství a mládí musí vidět zhroutil všech svých pedagogických idejí skrze "klínůt nejvzácnější rodičům od Boha daného" vychovat nové lepší lidstvo,

jako milující pokojný mírotvorce být obklopen ustavičným ničením majetků, lidských životů, všech ušlechtilých mezilidských vztahů s mrzačením duší a ducha barbarskou nesmyslností vražd a válek, jimž konce není...

jako milující "pastýř svého svěřeného stáda" vidí je "vlky rozprášené" a po smrti svého nejvěrnějšího žáka, pomocníka a nástupce - zetě Petra Figula - zůstává posléze sám biskupem - ve své starobě sužován odsouzením vlastními ovečkami a svými fyzickými bolestmi stupňující se pakostnice opouštěn všemi...

jako milující "VIR DESIDERIORUM" - muž touhy stále palčivější - se dívá dál za beznaděj bezbřehého moře své bezmocnosti, zhanobení osobní cti a díla své celoživotní marnosti lidského bytí. Ale přece nezlomen v Boží síle je vítězem pravého svědectví věčné, tvůrčí, nesobecké a trpělivé Boží lásky, která bude vždy vítězit právě ve své zdánlivé prohře Kristova kříže. Vždyť v ní je pravý zdroj oné tak úžasné nepochopitelné duchovně mravní síly proměny a vzkříšení ze smrti - k životu zcela jiného vyššího řádu. Tak právě Jan Amos Komenský věrně dovršuje odkaz věčně živé tvůrčí naděje Božích synů - oněch TICHÝCH V ZEMI, aby zde splnili - nejen slovy, ale celým svým životem své vpravdě nebeské poslání, přes vlastní lidské mdlouby a slabosti:

Nalézt v LABYRINTU SVĚTA onen PRAVÝ RÁJ SRDCE...
v onom závrtném kolotání životních krajností svou pravou
HLUBINU BEZPEČNOSTI - své CENTRUM SECURITATIS...
stále mít svůj životní smysl pro ono JEDINÉ POTŘEBNÉ...
a dobrou vůli pro svůj PRAXIS PIETATIS...

Nedat se vést stále neklidným a vším vzrušovaným "Všudybudem" a klamat ustavičným "Mámením" s jeho "růžovými brýlemi falešného optimismu", abychom se více nedovedli zbavit "černých brýlí depresí a slepoty" místo světla PRAVDY a LÁSKY v ukřižovaném za nás - a zmrtvýchvstalém pro nás - Pánu Ježíši Kristu. On je jediná Cesta, Pravda a Život, bez něhož nelze dojít k poznání pravého Boha a tím i k daru věčného života v Duchu Božím otcovství a nám daného Ducha Božím synovství!

Tímto svědeckým posláním naplnil Komenský svůj životní obsah v procesu tříbení osobního poctivého zápasu o nejvyšší dobro, pravdu a krásu - v němž udatně vítězí (Ř 8,28-39), aby mohl napsat v době nejtěžších zklamání svůj jedinečně optimistický KŠAFT UMÍRAJÍCÍ MATKY JEDNOTY BRATRSKÉ svého vlastního vroucího vyznání:

"Věřím i já Bohu, že po přejítí vichřic hněvu,
hřtchy našimi na hlavy naše uведенého,
vláda věcí tvých k tobě se zase navrátí, ó lide český!"

A pro nás i dnes, do jubilejního roku Komenského narození, jeho tak aktuální přání Božího pozhennání nám všem:

"Živ buď, národe posvěcený, Bohu, neumírej,
muži tvoji at jsou bez počtu!"

kk

VDÁVEJTE SVĚDECTVÍ

Naše redakce obdržela dopis, v němž je mezi jiným uvedeno: "Píši vám poprvé a příspěvek do Vašeho časopisu by měl být vyjádřením vděčnosti Pánu Ježíši, včetně toho, co k Němu cítím, v jehož jménu jsou velmi oslovující Vaše články..." Došlý článek tedy zveřejňujeme a současně povzbuzujeme k psaní další mladé bratry a sestry.

Živá slova jsou jako živá voda. Omyývají, léčí, obšťastňují, povzbuzují, varují, burcují. Přehřle se jich nachází v Bibli a slyšíme je z kazatelny. Jako živá mají schopnost oslovovat každého jedince a plní také význam pronikavé sdělitelnosti, přinášejí mnoha poučení, poznání, vedení, povzbuzení, uklidnění. Pozhennanými živými slovy jsou výklad Pána Ježíše Krista a svědectví lidí, kteří něco s Kristem prožili nebo prožívají. Osobní zážitky, zkušenosti a vše, co k Bohu cítíme, jsou cennou devizou duchovního křesťanského života ve sboru, napomáhající důvěrnějšímu vzájemnému poznání. Přiznám se, že se těším na starší bratry a sestry, vypráví-li Slovo prokládané životními příběhy a postřehy...

Kazatelé a starší jsou pozhennanou pokladnicí zkušeností a starší - myslím - tou nevyužitou, připravení jít a kdykoli svědčit o Pánu ve prospěch všech, zejména mladým. Rovněž mladí lidé žijí aktivní život v Kristu. Jedni hledají, druhí nalezli, další slovo zkoumají. Všichni by jistě mohli o svých zkušenostech vyprávět. Na základě tohoto výčtu jsem si vždy přál, aby věřící při shromáždění vystupovali, třeba k tématu, jako živí svědkové víry a Ježíše Krista.

Mladí lidé někdy odmítají vydat veřejně svědectví, kvůli třem nebo obavám z nedokonalého projevu. Já jsem si uvědomil neopodstatněnost obav a od té doby si své myšlenky a to, co mi zajímavého Bůh říká, píši. Vnitřní touhy, které nás nutí přesto svědčit, mohou být - a věřím že jsou - popudy Ducha svatého. Všichni jistě rádi hovoříme o někom, kterého máme rádi. O Pánu Ježíši jako Bohu by to mělo být dvojnásob... Bůh nám odhaluje tajemství (říká Dn 2,28), odhalujeme také tajemství o Bohu. Zejména kvůli mladým a nově přicházejícím lidem do sboru. Tím se rychleji získá představa, jak přistupovat ke křesťanskému životu a sžívat se s Kristem. Pozvolné hledání může být někdy zdůlhaivé a tím únavné...

Svědectví je druh služby a koření setkání, v našich sborech tolik vzácné a pro jejich dynamiku potřebné.

Z.S

Toto vlastenecké přání lásky Boží píše Komenský právě tak nejen lidu Čech a Moravy - ale právě tak lidu Slovenska... Vždyť v jeho době všechny nářečové rozdíly spojoval v našich rozdělovaných a násilně opanovaných zemích pouze jeden spisovný jazyk, zejména jeho klenotem: Bibli králickou s celým naším dějstvím a kulturním odkazem oběma našim národům společným, na něm může a má právo od doby jazykové odluky r. 1843 budovat dále své sebeurčující poslání slovenský národ. Vždyť Komenský je právě tak jeho, jako národa českého v nás vzájemně a nerozlučně spojující lásce!

BIBLICKÝ OTÁZKOVÝ KVÍZ

- Správné odpovede otázok zo štvrtej časti kvízu:
76. Kain - 1M 4,15	87. Izraeliti - 2M 10,23
77. Peter - J 21,16	88. Ján - Zj 5,4
78. Jozef - 1M 37	89. Hriech, spravodlivosť, súd - J 16,8
79. Pán Ježíš - J 4	90. Geházi - 2Kr 5,27
80. Jozefove - 1M 37,3.4	91. 120 tisíc - Jn 4,11
81. Izraelský kráľ - 2Kr 6,8-23	92. Ukrižovanie Pána Ježiša - Lk 23,48; apoštoli - 1K 4,9
82. Filip - Sk 8,39.40	93. Abigail - 1S 25,23-31
83. Kikájon - Jn 4,7; Heródes - Sk 12,23	94. Elizeus - 2Kr 6,17
84. Izrael - 2M 1,12	95. Eliášov sluha - 1Kr 18,43.44
85. Pavel a Barnabáš - Sk 14,14	96. Lukáš - Ko 4,14
86. Spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu - R 14,17	97. Jozefovým synom - 1Pa 5,1; 1M 48
	98. Štyri - Sk 21,8.9
	99. Rímsky stotník - Lk 7,2.5
	100. Apoštol Pavel - 2K 11,24

VYHODNOTENIE

Pri správnom zodpovedaní všetkých biblických otázok uverejňovaných v 23. ročníku tohto časopisu, bolo možné získať 30 000 bodov. Za zaslané odpovede boli knižne odmenení títo lúštitelia:

1. Daniel Mojžiš, 17 r., Zvolen (28 400 b.)
2. Ján Jančo, 30 r., Žilina (29 900 b.)
3. Zuzana a Viera Verešové, 13 a 12 r., Žilina (28 100 b.)
4. Marta Čurillová, 68 r., Gelnica (28 000 b.)
5. Anna Biesiková, 61 r., Stará Turá (27 400 b.)
6. Ján Karman, 73 r., Lučenec (27 200 b.)
7. Mária Ščepánová, 72 r., Bratislava (25 900 b.)

Všetkým, ktorí sa do kvízu zapojili, posielame ako poďakovanie toto zasľúbenie:

"Blahoslavený človek, ktorý nechodí podľa rady bezbožných a na ceste hriešnikov nestojí a na stolici posmievačov nesedí. Ale má záľubu v zákone Hospodinovom a o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou. A bude ako strom, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva svoje ovocie svojím časom, a ktorého list nevädne, a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu."

Vyhľadajte si tento žalm a dočítajte si ho až do konca. Hospodin pozná aj vašu cestu!

Pavel Jančo

DOBRA SPRÁVA Z JUHOSLÁVIE

CESTA, PRAVDA, ŽIVOT

to bola téma série evanjelizačných koncertov, ktoré organizovalo novozaložené Kresťanské evanjelizačné stredisko v Petrovci (KES) po slovenských osadách v Juhoslávii. Na týchto koncertoch účinkovali bratia bratislavskej skupiny NARDUS a mládežnícky spevokol z Petrovca a okolia - HOSANA.

Už od minulého roku, odkedy sa aj v Juhoslávii zmenila politická situácia, v srdciach mnohých veriacich sa zrodila myšlienka pokúsiť sa verejne zvestovať evanjelium. Za tým účelom vytvorila sa spolupráca veriacich, najmä tých mladších, z niekoľkých evangelikálnych kresťanských spoločností a odštartovalo sa s Vianočným koncertom na námestí Petrovca. O niekoľko mesiacov se spevokol predstavil v niekoľkých slovenských osadách s veľkonočným pásmom spevu a slova na tému Hosana. Po tomto vystúpení spoločný mládežnícky zbor i dostal pomenovanie - HOSANA. Súčasne sa rodila myšlienka o založení medzidenomináčného strediska, ktoré bude stáť k službám všetkým zborom veriacich a bude sa snažiť o šírenie evanjelia cestou organizovania podobných verejných evanjelizačných koncertov, pripravovania, tlačenia a šírenia kresťanskej literatúry, pripravovania a vysielania kresťanských relácií prostredníctvom miestnych staníc. Ďalej bude pripravovať večery kresťanských videofilmov, rôznych prednášok, zimných večerov ručných prác s duchovnou náplňou a mnoho ďalších činností.

Idea sa veľmi rýchlo stala skutočnosťou. Vystúpenia spevokolu vyvolali kladný ohlas medzi ľuďmi, tak nám predseda obce ponukol na používanie dve poschodia v bývalom chmeliarskom sklade, a to na desať rokov bezplatne s podmienkou, že tomu "stražiakovi" dáme nový vzhľad. Slovo sa stalo skutkom a dnes stred Petrovca krásli nová fasáda starého skladu. Obdivovateľom na otázku, čo sa tam bude robiť, máme možnosť hovoriť o novom evanjelizačnom stredisku a jeho činnosti. Hoci nás čaká ešte hodne práce s úpravou miestností na dvoch poschodiach tohoto objektu, spolupracovníci strediska sa už snažia využiť každú možnosť zvestovať evanjelium spoluobčanom.

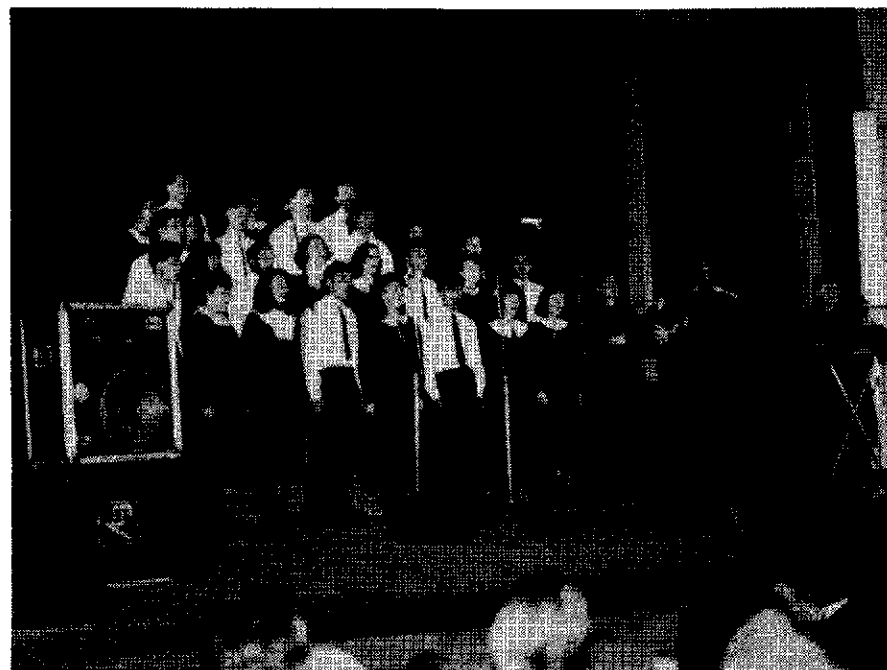
KES pozvalo na návštevu bratislavskú skupinu NARDUS. Hoci v mnohých krajoch našej krásnej krajiny zúri ničiacia vojna, ktorá si vyžiadala mnoho ľudských obetí a z mnohých miest a dedín zanechala iba zboreniská, rozhodli sme sa uskutočniť dávnejšie naplánované evanjelizačné koncerty s touto skupinou v slovenských osadách. Bratia prišli v piatok 15. 11. 1991. Usporiadali sme spolu s miestnymi zbormi sedem verejných evanjelizačných koncertov v kultúrnych domoch. Návštevnosť sa pohybovala od 100 do 450 ľudí. Až dve tretiny návštevníkov boli ľudia neobrátení, ktorí prejavili záujem nielen o formu, ale i obsah týchto večerov. Spevokol HOSANA, ktorý spieval dve piesne spolu so skupinou NARDUS a päť piesní samostatne, veľmi požehnane prispel k celkovému dojmu večera. Okrem toho celá hudobná časť programu bola natočená slovenskou redakciou novosadskej televízie a bola odvysielaná v niekoľkých častiach v slovenských predvianočných programoch. V Kisáči miestny rozhlas

priamo prenášal celý dvojhodinový priebeh večera, takže mnohí, ktorí nemohli prísť do kultúrneho domu, mohli počúvať Božie slovo doma.

Sme predovšetkým vďační Pánovi, že sme mohli touto formou našim spoluobčanom zvestovať evanjelium. Hoci sme sa denne stretávali s mnohými ťažkosťami, ako je nedostatok benzínu, nevykúrené sály, daždivé jesenné počasie a vojnová atmosféra, predsa sme šťastní, že Božie slovo bolo rozsiate. Zostáva nám zalievať ho modlitbami a očakávať na Pána, ktorý dá vzrast. Z toho dôvodu uverejňujeme i tento článok s prosbou k vám, bratia a sestry v Československu, aby ste pokračovali v modlitebnej službe za nás. Nevieme, aká budúcnosť nás čaká na zemi, ale vieme, že "dnes je doba spasenia, teraz je príhodný čas" a my ho chceme využiť všetkými možnými spôsobmi, len aby Božie slovo "bežalo".

Na záver chcem v mene spolupracovníkov Kresťanského evanjelizačného strediska pozdraviť všetkých bratov a sestry v Československu a zároveň poďakovať za modlitebnú podporu, ktorú nadovšetko potrebujeme. Verím, že sa naša spolupráca bude rozširovať. Najmä my, dolnozemsť Slováci ju potrebujeme.

Vladimír Majerský

Milí priatelia,

iste všetci poznáte známy príbeh o márnoträtom synovi z Lukáša 15. kapitoly. Pán Boh mi dal milosť, aby ako márnoträtý syn som sa k vám práve teraz prihovoral. S úplnou samozrejmosťou som od Boha prijal život, zdravie, nadanie, majetok, a to všetko, čo som od Neho dostal, som utrácal vo svete. A hrozné bolo to, že On - Boh, Stvoriteľ všetkého živého i neživého - bol pre mňa mŕtvy, lepšie povedané vôbec neexistoval. Egoisticky som šliapal vo svojom srdci Otcovskú lásku a volil som neistotu sveta pred bezpečným putovaním, držiac sa Ho za ruku.

Narodil som sa v roku 1951 vo Svätom Juri v nábožnej rodine. Chodili sme aj do kostola, ale dnes viem, že to bolo formálne a teda úplne zbytočné. V r. 1966 sme sa presťahovali do Bratislavy, kde sme upustili aj od tých formálnych zvyklostí. Vyštudoval som strednú školu, ďalej univerzitu a nakoniec v r. 1979 som sa stal doktorom prírodovedy. V r. 1980 som sa oženil a zobral som si za manželku vidiečanku z Rohožníka na Záhorí. Zvláštne je, že sme sa nebrali z lásky, ale vedeli sme, že k sebe bytostne patríme. Dnes obidvaja s manželkou vieme, že to bolo riadenie Božie a On z nás vytvoril ideálny manželský pár. Tiež nám požehnal štyri krásne a zdravé deti, ktoré veľmi milujeme.

V roku 1982 - ešte ako neveriaci - som vstúpil do armády a stal som sa učiteľom na vojenskej katedre. Dostal som kapitánsku uniformu, pekný plat a byt. Boli sme s manželkou veľmi spokojní. V tom čase sa nám práve narodilo druhé dieťa. Vstúpiť do armády sa mi nepodarilo na prvýkrát. Bol som však veľmi húževnatý a nakoniec ma predsa prijali. Za to, že som bol taký usilovný, dostal som sa z vojenskej katedry na ministerstvo. Čakala ma skvelá kariéra a vynikajúci postup. A tam som sa zoznámil s jednou staršou paňou, ktorá tam pracovala ako upratovačka. Bola vždy pokojná a veselá, šťastie jej žiarilo z tváre. "Čo je to za dar? Čo je to za silu?" - kládol si otázku môj materialistický mozog. Začal som sa pýtať a ona mi odpovedala. Uvažoval som nad jej svedectvom viery a dnes viem, že to ku mne skrze jej ústa hovoril sám Boh.

Doma som pokračoval v diskusii s manželkou. Obidvaja sme boli týmito myšlienkami úplne uchvátení. Videl som v sebe váhy, kde na jednej miske bol môj materializmus a na druhú miskú sestra prikladala ďalšie a ďalšie závažia svojho svedectva. Až jedného dňa som videl, ako sa tá miska prevážila na stranu viery a prišiel som k presvedčeniu, že neexistuje už také svetské závažie, ktoré by vrátilo reláciu váhy naspäť. Začal som si viac uvedomovať svoju neistú existenciu a krehký ľudský život. "KTO SI JE ISTÝ, ŽE TU BUDE ZAJTRA?"

V Jóbovej knihe čítame: "Nahý som vyšiel zo života svojej matky a nahý sa ta navrátim." (1,21) A keď som sa začal pozerat na svet cez túto filozofiu, zistil som, že vlastne nemám nič. Stal som sa tým najväčším bedárom. Avšak táto filozofia, ktorá ma hodila do prachu a urobila zo mňa absolútnu nulu, mi ukázala, že je tu veľká Láska, ktorá mi je bytostne blízka, volá ma k sebe a chce ma urobiť kráľovským dieťaťom. Tou Láskou je Boh, ktorý pre mňa obetoval to najcennejšie, čo mal - svojho milovaného Syna - Pána Ježiša Krista. "Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život." (Jána 3,16)

A tou pravou filozofiou, ktorá ako jediná je schopná postaviť sa zoči voči smrti je Božie Slovo. Je jediná Cesta ku šťastiu, a tou je Kristus na golgotskom kríži. V toto som uveril a prosil som Pána Ježiša Krista o odpustenie. Vedel som, že On je Božím Synom, lebo mi to zjavil nebeský Otec (Matúša 16,17). Videl som úskalia, ktoré ma čakajú, videl som pád z toho krásneho miesta, videl som hnev tohoto sveta, ako sa na mňa vyleje. Čítal som si: "Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno." (Lukáša 21,17) Avšak moju dušu naplnil pokoj a radosť. Na všetko svetské okolo mňa som sa pozeral ako z okna rýchlika, ktorý ma unáša odiaľto preč. Vtedy som pochopil, že už nikdy nebudem môcť žiť tým starým spôsobom života. Mal som Boží pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum (Filip. 4,7)

Moja ruka spočívala v mocnej Otcovej dlani. Išiel som na kádrové oddelenie a žiadal som uviesť zmenu do mojich materiálov. "Opustil som vedecký svetonázor a uveril som v Pána Ježiša Krista." V srdci ma hrial verš: "Kto mňa vyzná pred ľuďmi, toho vyznám i ja pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach." (Matúša 10,32) Ich prehováranie i vyhrážky boli márne. A tak začal môj úpadok u sveta, ale rast u Boha.

Bol som postavený aj pred súd a odsúdený. Milostivý Boh ma však zo všetkého vytrhával a nakoniec po štyroch rokoch skúšok a vŕstazstiev v Božom mene, som bol v roku 1988 degradovaný a prepustený ako vojak do zálohy. U tohoto sveta som s hodnosťou klesol na minimum, nie však tak u Pána, lebo je napísané: "Ktokoľvek sa poníži, bude povýšený." (Matúša 23,12)

A tak se teším, že môžem žiť s Pánom Ježišom Kristom v srdci, že On ma vedie životom a nemusím sa obávať zajtrajška, ba ani smrti. "A Ježiš povedal: Ja som cesta i pravda i život; nikto nepríde k Otcovi len skrze mňa." (Jána 14,6)

Všetkým vám, milí čitatelia, ktorí ešte nepatríte Pánovi Ježišovi Kristovi, z úprimného srdca želám, aby ste sa aj vy stretli s Ním ako so svojím Spasiteľom, prijali Ho do svojich srdca a tak dali svojmu životu zmysel a cieľ. Veď Spasiteľ vás volá i dnes: "Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ja vám dám odpočinutie." (Matúša 11,28)

F.K.

Během války v Perském zálivu dopadlo na Izrael celkem 39 raket Scud. Je to zvláštní: 40 ran bez jedné. Dle starých rabínských předpisů se při trestání nesmělo vyplatit bičovanému více než 39 ran (dle 5M 25,3). Tak to vymezil Talmud (Mak 3,10). Tak to vytrpěl i apoštol Pavel, dokonce pětkrát, jak píše v 2K 11,24. Je velmi zajímavé, že tyto "bičující" rakety dopadly většinou na ta izraelská města, kde se příliš nebdá na morálku. Hospodin, Bůh, je Pánem dějin a má vše ve své ruce, i mřu trestání různých národů, zejména toho vyvoleného. Obzvlášť dojemné je, že konec války v Perském zálivu připadl na svátek "Purim", 28. února 1991. V Izraeli to vyvolalo velké dojetí, vždyť k tomuto svátku se pojí vzpomínka na úhlavního nepřítele Izraele, který chtěl r. 473 př. Kr. celý národ vyhladit (srovnej knihu Ester). Že by náhoda? Kdo má uši k slyšení, slyš!

Připr. L.Hallerová

TICHÁ HODINKA

(Výběr úvah z připravované publikace)

"Ó bych věděl, kde ho najít." (Job 23,3)

Tímto postesknutím duchovně žijícího muže se vydralo na povrch to, co už je od Jobových dob tak typické pro všechna probuzená srdce. Jak často na sebe v našem nitru upozorňuje pocit odloučenosti od Boha. Když je naše služba navenek bez kazu, nelze hovořit o pocitu Boží přítomnosti projevujícím se vítanou radostí, kterou nic neruší.

Vědomí Boží přítomnosti

Cožpak ve svém pokojíku netrávíme celé hodiny s tísnivým vědomím, že své modlitební zápolení neprožíváme dost intenzivně? Což nám tak často nechybějí slova, která by tryskala z hloubi srdce? Nejen že nás modlitby nepovznášejí k trůnu milosti, ale neposkytují nám ani nezbytný vnitřní pokoj. Nedostavuje se vědomí důvěrného obecenství s Bohem. Fádnot takové pobožnosti se velmi podobá mrtvému klidu moře při bezvětrí.

Takové zkušenosti jsou až úděsné ve srovnání se zážitky některých křesťanů, jejichž obecenství s Bohem je uskutečněním biblického pojmu života skrytého v Kristu...

Kristovi následovníci si nepočínají moudře, jestliže zavírají oči před tím, že trvalý nedostatek radosti z modlitby je jednou z nejpovážlivějších slabin jejich života víry. Je logickým projevem vzdalování se od Boha, jímž hřích postihuje lidi, kteří neprožili Boží obnovující milost. Sebezkoumání provázené upřímnou touhou prožít pravdu, a to celou pravdu, nám může ukázat na další skutečnosti, které nám ozřejmí, že jsme vzhledem ke své křesťanské naději propadli sebeklamu, který může mít za následek zkázu naší duše v případě, že jej budeme i nadále žít...

Citová vřelost

Mnozí křesťané, jejichž životní styl je v ostatních ohledech bezúhonný, s těmito poznámkami nesouhlasí. Nechovají totiž žádná duchovní přání, která by je hnala na kolena. Chybí jim podklad, z něhož by modlitba mohla a měla vyvěrat. Někteří z nás mají víru, která trpí citovými úbytěmi, protože své křesťanské cítění nepěstují, ale podvyžívují. Jen málokterí mají srdce v takovém stavu, že je proud jejich citů stále živý a projevuje se i v nejskrytějších záhybech jejich duše. Člověk spíše přemýšlí než věří. O víře spíše mluví než ji procvičuje a prožívá. Naše víra bývá příliš klidná, příliš chladná. Velikou myšlenku křesťanského

života chápeme spíše jasným střízlivým rozumem, než celou hloubkou a šířkou srdce...

Vážnost

Často vysíláme k Bohu modlitby, jež lze plným právem nazvat "mrtvými". Takovým modlitbám chybí jakýkoliv život, jakákoliv vnitřní síla. Příčinu nutno hledat v nedostatku pravé modlitební vážnosti. Příliš často zapomínáme, že modlitba patří k těm křesťanským výsadním povinnostem, které potřebují nejvíce našich duševních a duchovních sil. Při modlitbě se spojuje náš duch s Duchem Božím. Musíme se při ní tedy oprostit od všeho pozemského, světského, svěťáckého a ode vši osobní ješitnosti. Jakmile poklekne a zahájíme svou "oslavnou oběť", musíme být vytrženi od země. Během těch tichých hodin, kdy náš duch pěstuje skryté obecenství se vznešeným, věčným Bohem, by nám nic nemělo připomínat tuto zem a její smrtelnou podstatu. Naše duše by se měla v hluboké zbožnosti soustřeďovat jen a jen na Pána...

Modlitební únava

Nic neohrožuje život křesťana víc, než duchovní únava. Je to velmi nebezpečný nepřítel. Nemáme-li se před ní dost na pozoru, ocitneme se v jejích spárech dříve, než se nadějeme. Jakmile nás přepadne duchovní únava, začne v našem nitru vysychat modlitební pramen. Pak už nelze hovořit o živé modlitbě, tryskající ze srdce, pak už jen vycházejí z úst slova, ale duch milosti a modlitby jsou tytam.

Vědomí, že své modlitby adresujeme živému, mocnému, všudypřítomnému, milostivému Bohu, by mělo být nejintenzivnější tehdy, když za sebou zavíráme dveře svého pokojíka, když začínáme svou rozmluvu s Otcem... Naše modlitební obecenství s Bohem by mělo být tak vroucí a srdečné, jako mezi dvěma důvěrnými přáteli, kteří se vzájemně velmi dobře znají, milují a cítí se šťastni jen spolu. Říkám, že "by mělo", i když tomu bývá často právě naopak. Jen si přiznejme, že se naše obecenství s Bohem ochladilo, že zvlažnělo a že nám dokonce zlhostejnělo. Nese na tom snad vinu Bůh? To jistě ne. Vinu na tom máme jen a jen my!...

Modlitební povzdechy

Modlitba - alespoň ve svém nejvyšším a nejhlubším pojetí - je spíše stav než děj. Plného požehnání se může dostat jen tomu, kdo se účinkům modlitby nijak nebrání. Koho uspokojuje ranní a večerní modlitba, aniž by dopřál své duši v dlouhých intervalech mezi nimi osvěžujících přestávek v Bohu, tomu se musí stát modlitba nutně břemenem, někdy dokonce něčím zcela nežádoucím.

Chceme-li se tomu vyhnout, musíme modlitbu chápat jako osvěžující požitek... Mysl, která usiluje o duchovní prohlubování, se vyznačuje touhou po nepřetržitém rozmlouvání s Bohem. Neustále upírá svůj pohled vzhůru. Uprostřed těžkostí a svízelné pozemského povolání využívá kratičkých okamžiků poklidné pohody

k tomu, aby se mohla obrátit vznešenými myšlenkami, k nimž se vždy znovu vrací. A tak zatímco plníme často velmi nepřijemné povinnosti v zaměstnání či jinde, pocítujeme v srdci pravé vytržení, jež bychom mohli jinak zakoušet jen za cenu značného sebezapření... Vzhledem k těmto zkušenostem musíme považovat biblické napomenutí, která pokládají někteří lidé za podivná a přehnaná, za neobyčejně moudrá. Chápeme, případně tušíme pravdivost alespoň takových biblických míst jako "trvejte v modlitbách", "bez přestání se modlete", "neumdlévejte, modléce se", "radujte se v Pánu vždycky". Tato napomenutí podmiňují stav, nikoliv ojedinělé modlitební počiny...

Přibližujeme se k Bohu

Je beze vši pochybnosti, že mnozí Kristovi učedníci a následovníci každodenně vážně usilují o zvroutnění svého vztahu k Bohu. Jejich touhu snad ani nelze vhodněji vyjádřit, než slovy známé duchovní písně:

*Blíž a blíž, Jezu, sám táhni mne,
žalem a radostí na srdce své!*

Křesťan, který má tato slova uložena hluboko v srdci, je také velmi zarmoucen případnými nedostatky a neúspěchy svých modliteb, přesto, že právě ony mu přinášejí více prospěchu, než sám očekává...

Zakončíme slovy jednoho znamenitého Božího muže: "Proč prcháš ze samoty tichého pokojíka? Proč si tak zřídka dopřáváš hodinku nerušeného rozhovoru a přebývání se svým Bohem? Proč dovoluješ, aby ti tak bez milosti uplýval život? Proč neneses strom tvé víry buď vůbec žádný, nebo jen suchý, znetvořený plody? Proč nemůžeš svému nejlepšímu Příteli věnovat za celičký týden ani jedinou poklidnou hodinku? Kráčíš životem jako ve snu. Stále se pohybuješ mezi lidmi, nikdy nejsi dostatečně sám pro svého Boha?"...

Cítíš touhu po užším obecenství s Bohem? Můžeš-li a chceš-li přitakat, pak dokazuj upřímnost této touhy od nynějška svými tichými modlitebními hodinkami.

(Knížka TICHÁ HODINKA vyjde v našem vydavatelství v březnu letošního roku.)

připr.-jos

J. A. Komenský v knize CESTA SVĚTLA uvádí, že věřící člověk nemá vyhledávat a zkoumat znamení týkající se druhého příchodu Pána Ježíše, "protože o tom dni a hodině nikdo neví, jedině Otec," jak řekl Pán Ježíš. Ale když Otec vnějšími událostmi nám dává vidět, že se naplňují Jeho prorocké sliby, pak je věci naší úcty k Bohu, abychom pozvedli hlavu...

"Kdykoli se však již ukazují předzvěsti Božích skutků a plány se začínají provádět, tu není projevem nerozvážnosti, nýbrž povinné vděčnosti a úcty, zvedáme-li hlavu, rozhlédáme-li se kolem a vztahujeme-li ruce k přijetí Božích darů."

V Novom zákone je mnoho miest, kde je napísané o druhom príchode Pána Ježiša Krista. Pravda nikto nevie presne kedy to bude, iba sám Boh. Pre nás, kresťanov a ľudí vôbec platí, aby sme druhý príchod Pánov čakali a počítali s ním. Pozrime sa aspoň na niektoré miesta, kde sa stretne vo svätých písmach s druhým príchodom Krista.

...Lebo idem pripraviť vám miesto. A keď odidem a pripravím vám miesto, vrátim sa a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy tam boli, kdo som ja. (J 14,3)

Je to úžasné potešenie učeníkov i všetkých veriacich, nasledovníkov Pána Ježiša Krista. Je to aj zjavenie určitého tajomstva. Dozvedáme sa, čo práve teraz Pán Ježíš v nebi robí a dozvedáme sa tiež o jeho návrate, druhom príchode pre svojich. Jednou jeho úlohou v nebi je teraz pripraviť nám miesto pre večný pobyt. Keď sa to stane, Pán príde zas a do pripravených miest nastahuje svoju Cirkev. Nemôžeme presne vedieť, ako ďaleko je Pán s prípravou, ale všetko nasvedčuje tomu, že sa táto etapa pomaly blíži ku koncu. Ktosi povedal: "Miesta v nebi sú takmer pripravené. Je však otázka, či sme aj my pripravení pre ne." To nás má zaujímať zo všetkého najviac. Pripraviť sa vnútorne pred druhý Pánov príchod a pre pobyt s ním. Táto príprava je spojená s úprimným pokáním a neustálym bojom v živote viery o zachovanie svätosti a čistoty Božích detí, s aktívnou bdelosťou, svedectvom a privádzaním iných ku Kristovi. Patríme medzi takýchto kresťanov?

Vždy teda, keď jete tento chlieb a pijete tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až kým on sám nepríde. (1K 11,26)

Tu je nepriame zasľúbenie o Pánovom

Pán opäť príde. Je to mimoriadne vážna a zodpovedná úloha pre každého z nás, ktorí prichádzame k Pánovmu stolu. Ak máme pri "lámaní chleba" všetky veci s Pánom a s bratmi v poriadku, vtedy sa aj správne pripravujeme na druhý Pánov príchod.

Netreba, bratia, aby som vám písal o tých časoch a chvíľach, lebo sami dobre viete, že deň Pánov príde tak ako zlodej v noci. (1Te 5,1-2)

Ak sa tu a tam pýtame, čo to budú za časy a chvíle, kedy a ako príde Pán, tu máme odpoveď: Príde ako zlodej v noci. Je to iste zaujímavé prirovnanie. Zlodej prichádza nebadane, potichu, prekvapivo. Vie si poradiť aj s tým najlepšie uzamknutým bytom. Tak to bude aj s Pánovým príchodom. Keď sa s ním ani nebudeme všeobecne veľmi počítať, odrazu len príde. Želáme si len, aby sme neboli v tejto chvíli prekvapení a nepripravení.

Ešte trocha, celkom krátko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať. (Žd 10,37)

PRÍDEM

ZAS

druhým príchode. Navyiac je spojené s Pánovou večerou, so zvestovaním jeho smrti. Vždy, keď prijímame chlieb a kalich, zároveň aj zvestujeme, že náš

Jedno malé divadlo v Bratislave mávalo zaujímavú reklamu: Vlaky meškávajú, ale my začíname presne! Vzťahuje sa to i na druhý príchod Pána Ježiša. On nebude meškať ani o sekundu, príde presne vtedy, keď to bude od Otca určené. Celkom určite bude dochvilný a presný. V tomto smere sa máme ešte čo učiť. Zvykneme meškať s príchodom tam, kde nás čakajú. Keď vieme, že Pán bude presný v čas jeho príchodu, snažme sa o presnosť aj my. A tešme sa, že Pán naozaj príde. Príde presne vo svoj čas.

Prídem skoro. Drž sa toho, čo máš, aby ti nik nevzal veniec. (Zj 3,11)

V niektorých iných prekladoch je toto miesto preložené, ako že "prídem rýchlo". To nás nabáda ku zvláštnej pozornosti. Pánov príchod bude už veľmi skoro a rýchlo. Môže to byť aj dnes. Cez deň alebo v noci. Môže to byť zajtra, o týždeň, o mesiac, o rok. Netrúfame si predpovedať dlhšie obdobie, v ktorom by sme ešte mali na tejto zemi dosť času myslieť na Kristov druhý príchod. Ten čas sa neúprosne blíži, ten čas je tesne pred dvermi. A tak ...hotujme sa v zorách rána, vítať slávny príchod Pána.

A Duch i nevesta hovoria: "Príď!" Kto to počúva, nech tiež povie: "Príď!"

Ten, ktorý dosvedčuje tieto veci, hovorí: "Áno, prídem skoro!" Amen! Príď Pane Ježišu! (Zj 22,17.20)

jk

(Poznámka: V článku bol použitý tzv. katolícky preklad Nového zákona z roku 1970.)

Buď pevný a silný...

Lud Starej zmluvy už nejaký čas táboril pred Jordánom. Medzi nimi a zasľúbenou zemou bola posledná prekážka, rozvodnený Jordán. Všetci cítili zvláštne napätie. Veď len niekoľko kilometrov ich delilo od zeme, o ktorej za štyridsať rokov už toľko počuli. Už cítili z druhého brehu aj vôňu paliem a kvetov. Zem majú na dosah ruky a predsa sa boja. Pohľad na zdutý Jordán im naháňa strach. Keď sú už temer pri cieľi, niečo im veľmi chýba.

Vzíme sa trochu do postavenia izraelského národa. Štyridsaťročná cesta púšťou je za nimi. Spomínajú, čo všetko zažili, skúsili. Bolo toho veľa, dobré aj zlé. Zakúsili Božiu milosť, lásku, ale aj Jeho súdy a tresty. Tiež všeličo prežili aj medzi sebou. Asi tak, ako veriaci človek, ktorý prežil 40 rokov medzi bratmi a sestrami v jednom zbere.

Lud Starej zmluvy stojí na vrchole národných dejín. Sú pred veľkým a vážnym rozhodnutím, majú prekročiť vody Jordána a zaujať do dedičstva zasľúbenú zem. Nebolo by to tak ťažké, keby okolnosti v národe boli ako vždy, normálne. Veď už aj ťažšie veci prežili, ale vždy tu bol niekto, komu sa mohli s dôverou obrátiť, kto sa za nich vytrvalo modlil a prihováral. Bol to prostredník Mojžiš. Ale teraz ten, ktorého by najviac potrebovali, nebol už medzi nimi. Mojžiš zomrel, aj Áron, aj ich sestra Mária zomrela. Velikáni, ktorí stáli pred faraonom a v čele národa, odišli a národ by ich dnes tak veľmi potreboval. Veď stáli pred veľkou úlohou. Kto bude povzbudzovať, napomínať, kto sa bude modliť a prihovárať sa

za ľud u Boha? Necítia sa dosť dobre pripravení na vstup do zasľúbenej zeme. Čo robí? Nemôžu predsa zostať pred Jordánom, musia vojsť do zasľúbenej zeme aj bez Mojžiša.

A tu si Boh vyberá mladého muža, Jozuu a poveruje ho veľkou úlohou. Hovorí mu: *Buď silný a odvážny... Ty budeš povzbudzovať a napomínať... Ty budeš pripravovať a zoraďovať tento môj národ k prechodu cez Jordán! (Jz 1. kap.)*

Keď sledujeme dejiny Cirkvi Kristovej musíme priznať, že čas je veľmi pokročilý. Sme presne tam, kde bol Izrael, keď stál pred vodami Jordánu. Ale nie podľa rokov, ale podľa naplnenia času. Mnohé proroctvá a predpovede sa už naplnili a stále sa plnia pred našimi očami. Svet pokročil v bezbožnosti - Izrael ako fík pučí už viac ako 40 rokov. V Cirkvi ochladla láska...

To sú varovné signály, že sa priblížil historický zlom v dejinách Kristovej Cirkvi - slávnostný odchod do nebeského Kanánu. Dlhá púť Cirkvi po tejto zemi sa takmer skončila. Žijeme tesne pred vytrhnutím Cirkvi. Bude to najväčšia udalosť, pred ktoru Cirkev aj svet stojí. Mnohí požeňnaní bratia nás už predišli - a teraz by sme ich tak veľmi potrebovali. No, "Jordán" musíme prekročiť a pripraviť sa v ústrety Pánovi aj bez nich. Pýtame sa však, kto bude povzbudzovať a napomínať Cirkev, kto sa bude za ňu modliť a prihovárať? Nájdu sa mladí bratia Jozuovci, ktorí by sa vo viere a v moci Duchu postavili na uprázdnené miesta a zriadili, pripravili Cirkev Kristovu k slávnemu a triumfálnemu odchodu z tejto zeme do nebeského Kanánu?

Čas neúprosne beží a Cirkev je už tak unavená, stárne, potrebuje oživenie, duchovný elán. Mladší bratia Jozuovci, ktorých sa dotkol Duch Kristov: Vzchopte sa, postavte sa k práci! Pán, aj Cirkev na vás čaká!

-pk

NEDOPORUČUJEME

Knížky R. A. Moodyho: *Život po živote*, Praha, Odeon 1991 a *Svetlo na druhom brehu*, Bratislava, Smena 1991 čtou i niektorí veľcí ľudia. V týchto knihách jsou shromážděny a komentovány zážitky lidí, kteří prošli stádiem klinické smrti a byli navraceni zpět do života. Vypovídají většinou shodně o svých zkušenostech ze "záhrobí", v jejich svědectví téměř vždy figuruje setkání s jakousi světelnou bytostí...

Není pochyby o tom, že ti lidé prožívají něco velmi reálného; je však nepravděpodobné, že by to byl Bůh, s kým se setkávají. Místo originálu spíše málo vkusná napodobenina. Biblický Bůh je totiž úplně jiný. Boží pohled na člověka je oproštěn od laciného soucitu a falešného humanismu? Člověk je totiž pouze bídny a zahynulý hříšník. Tak nám člověka prezentuje každá stránka Bible. Bible nezná jinou nabídku pro záchranu člověka, než je krev kříže. Tón Moodyho knih je však smířlivý a humanistický, závažnost a nevyhnutelnost Božího soudu je tu zlehčena a přizpůsobena lidským představám a přáním. Přijímám-li poselství těchto knížek jako Boží vzkaz, nepotřebuji pak Kristův kříž. Nevyústuje-li život nespasených hříšníků do věčného zahynutí, zbytečná a nepotřebná je pak Boží milost. Moodyho verze posmrtného života je více šitá na míru člověka. Má to jediný háček: tato četba vám nedá nový život, jako jej dává Pán Ježíš. Proto musíme tyto publikace v nejlepším případě odmítnout jako zbytečné. V horším případě před nimi varovat (srov. Mt 7,15; 2K 11,13.14; 2Te 2,11). Na základě těchto veršů Písma je nutné celé vidění označit jako okultní jev, "mocné dílo podvodu", které si klade za cíl zlikvidovat účinnost jednoduchého evangelia.

Vybráno ze Sborového zpravodaje č. 11/1991.

YDAVATELSTVÍ KŘEŠŤANSKÝCH SBORŮ informuje:

- Kniha bratra J.Korbela V nepřátelském táboře se setkala s velkým ohlasem. Od pana prezidenta Václava Havla, kterému jsme knihu poslali, obdrželi jsme tuto odpověď:

"Vážený pane,

jménem pana prezidenta Vám děkuji za zaslouknou knihu "V nepřátelském táboře".

Děkuji Vám za projevenou přízeň a přeji Vám vše dobré.

S přátelským pozdravem

*Saša Neuman
tajemník pana prezidenta."*

- Jistá sestra nám k této knize napsala: "V roku 1965 som i ja prežila skúšku pre meno Pána Ježiša. Chceli mi totiž vziať obe deti, keďže sa manžel so mnou rozvádza, pretože som veriaca. Posudky boli inak veľmi dobré, tak mi aspoň dcerku nechali. Dostala som podmienku: buď sa vzdáť Krista, alebo detí. Prežila som v tej chvíli niečo neopísateľného a prehlásila som, že radšej zomriem, ale sa nevzdám Toho, ktorý na Golgote za mňa zomrel! A Pán sa ku mne milostive priznal. Vďaka Mu za všetko! Verte mi, oplatiť sa dôverovať Bohu za každých okolností, lebo je dobrý a Jeho milosť trvá na veky."
- V 6. čísle tohoto časopisu jsme vás informovali o pěti knihách, které jsou v tisku a které - dá-li Pán - vyjdou v lednu a únoru letošního roku. V tomto čísle je zařazená ukázka z knihy **Tichá hodinka**, kterou připravujeme do tisku. Posuďte sami, jakým způsobem autor kdysi napsal úvahy týkající se našeho modlitebního života. Odpovídá v nich na otázky, proč mnozí křesťané dnes neprožívají takový modlitební zápas a takové osobní setkání s Pánem na modlitbách, jaké prožívali naši duchovní otcové.
- V poslední době jsme obdrželi mnoho objednávek na letáky. Zajistili jsme vytištění letáku rozeslaných v polovině minulého roku a také nový dvoustránkový leták **Nikdo není jako On**. Pokud máte o ně zájem, napište nám. Máme ještě k dispozici mimořádně číslo časopisu **Ethos**, které pro účely evangeliaze prodáváme za 3 Kčs.
- Rovněž můžeme pro vás, drazí čtenáři, zajistit pohlednice s obrázky z přírody s biblickými texty na čelní straně, a to v ceně za 2,50 Kčs.
- Na poradě bratří o ediční činnosti našich sborů ve Vsetíně dne 18. 1. 1992 bylo dohodnuto, že provedeme průzkum zájmu o nové vydání **Evangelia podle Jana** v ekumenickém překladu. Celý náklad prvního vydání (75 tisíc) je rozebrán, a vzhledem k jeho nízké ceně a pěknému provedení by bylo možno počítat s vydaním druhým. Napište nám, nejlépe za jednotlivé sbory, o jaký počet výtisků tohoto evangelia v ceně kolem 4 Kčs máte zájem. Podle výsledku průzkumu bude pak rozhodnuto o druhém vydání
- Koncem ledna vyšla kniha W. J. Schnella: **Třicet let otrokem Strážné věže**. Autor popisuje vývoj a změny v organizaci Svědků Jehovových ve 20. až 50. letech, kdy byl jejím aktivním členem. Knihu si můžete objednat na adrese: JAMI, P.O.Box 34, 736 08 Havířov 21 nebo v našem vydavatelství.
- Bratři pražského sboru vydávají výběr článků z časopisu **Ze slov pravdy a lásky**, který má 32 stran a stojí 10 Kčs. Tímto způsobem chtějí vydat postupně výběry všech ročníků. Zájemci o tento výběr článků si jej mohou objednat na adrese: Mgr. Mirka Cucová, Na Mičáncích 4/1018, 101 00 Praha 10 - Vršovice.

-jos

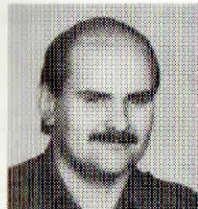
ZPRÁVY ZE SBORŮ

Pán, ktorý kraľuje nad živými i mŕtvymi, povolal k sebe nášho milého brata JÁNA POLÁKA v nedožitých 87 rokoch života. Už v mladosti si ho Pán povolal a zostal mu verný po celý život, ktorý trávil v Pezinku a časť pod Tatrami. Zostáva nám spomienka na jeho vernosť, stále usmiate tvár, hotovosť k modlitbám i svedectvu, ako aj k práci. Nezabudneme ani na jeho mnohú prácu na zborovom dome v Batizovciach. Pán bude jeho odpláťteľom. Rozlúčka so zosnulým bola 14. 12. 1991 na cintoríne v Pezinku. Na pohrebe poslúžili slovom bratia M. Hrdina, J. Šimko a J. Oboril a spevom bratia a sestry z Batizoviec.

Pán nech poteší aj jeho pozostalú manželku, ktorá mu s láskou posluhovala aj so svojim synom i v posledných dňoch mdloby tela. No duchom bol svieži až do konca pozemskej púte v plnej nádeji večného života.

Or.

V nedeli 17. listopadu 1991 byla obloha nad Dolními Dunajovicemi zatažena mraky. I když odpoledne přšelo, mnoho věřících z blízkého i ze vzdálenějšího okolí a občanů Dunajovic se sešlo, aby doprovodili tělesné pozůstatky milého bratra ALOISE KARBULY z domu smutku ke hrobu. Tato lidsky velice smutná zpráva nás zastihla neočekávaně. Při výkonu svého povolání jej Pán odvolal slovy "Dost! Pojď domů, můj služebníku!" Měl 33 let. Zůstala tady manželka a tři děti. Měli jsme ho rádi a bude nám zde scházet, neboť byl sloupem dunajovického sboru. Pánu se zalíbilo povolat jej domů a vytrhnout ho nám z nepochopitelných budoucích dní.

Bratr náležel Pánu od svých 12 let a věrně mu sloužil, byl svědectvím o Jeho nesmírné lásce. Než se s ním setkáme v Otcovském domově, bude jeho památka jistě poženaná pro jeho ochotu každému pomoci a pro lásku k bližním.

Š.H.

Z kruhu veriacych v Devinskej Novej Vsi si Pán povolal do nebeského domova milého brata ANTONA PŠENICU vo veku 87 rokov. Stalo sa tak 21. 11. 1991. Svojmu Pánovi, ktorému odovzdal svoje srdce a svoj život v r. 1941 verne slúžil po celý život. Jeho charakteristické črty bola tichosť a pokora. Bol obľúbený vo svojom okolí, ľudia ho milovali a on ich a svojim životom aj slovom vydával svedectvo o svojom Pánovi. Verne navštevoval zhromaždenia a ako starší brat slúžil hrievnou, ktorá mu bola daná, až počul: "...poď služobník dobrý a verný... vojdí do radosti svojho Pána." S milým bratom sme sa rozlúčili na pohrebnom zhromaždení dňa 26. 11. na cintoríne v Dev. Novej Vsi.

-mn

Dňa 10. 12. 1991 si z bratislavského zboru do večnosti povolal Pán sestru ROZÁLIU VAŇATKOVÚ v 94. roku života. Známejšia bola pod menom sestra ELISOVÁ, u ktorej sa stretávala mládež po mesačných zhromaždeniach. Na pohrebnom zhromaždení 17. 12. 1991 zaznelo svedectvo o časnom a večnom úžitku viery v Pána Ježiša Krista - Múdrosti Božej - s

výzvou k nasledovaniu živej viery prejavenej v živote sestry. Patrí sa vysloviť vďaka všetkým, ktorí sa verne starali o jej životné potreby, keď už sama nevládala.

mv

Sestra ANTONIA BARBORKOVÁ z Jihlavy bola vyprovodená k bráně věčnosti 2. dubna 1991. Po léta spolu se svou dcerou a jejím manželem nám sloužila svým obydlím ke společnému shromažďování se, což zůstává v Boží paměti na věky. Byla pohřbena ve svém rodném kraji na Českomoravské vrchovině v Daňkovicích, nedaleko Sněžné, a to na evangelickém hřbitově. Rozloučili jsme se s ní za účasti bratří a sester z Brna a mnoha rodinných příslušníků. Slova evangelia sdělili bratři L. Vágner a J. Krejčí.

V.HI.

Posledným dňom pre milú sestru BOŽENU TRETINÁROVÚ na tejto zemi bol 12. november 1991. Odišla ku svojmu Pánovi z nimmického zboru po dlhšej chorobe tam, kde už nebude bolesti, ani plaču, ani žiadneho lúčenia. Pre nemoc dlhší čas nemohla chodiť do spoločného obecnstva, ale odišla k Pánovi vo viere a v plnom vedomí, že je Jeho vlastníctvom a že ide domov. Odišla vo veku 81 rokov. Jej život nebol ľahký, zvlášť po smrti manžela, ktorý zomrel pred 13 rokmi. Ona však vedela, na koho sa má vo svojom každodennom životnom zápase obrátiť, veď so svojím Pánom chodila 41 rokov. Pohreb sa konal za veľkej účasti spoluobčanov a veriacich z blízkeho okolia na hoštinskjom cintoríne.

-pk-

Je veľmi zvláštne, ako Pán pomerne rýchlo za sebou ukončil spoločnú cestu manželov Adamovičových.

Dňa 23. júla minulého roku odišla k Pánovi sestra IRENA ADAMOVIČOVÁ z Leopoldova vo veku 77 rokov. Obrátila sa k Pánovi Ježišovi na jar roku 1951 v Seredi. Pánovi slúžila aj vo veľkom utrpení, keď 30 rokov žila v ťažkej chorobe.

Brata JÁNA ADAMOVIČA, jej manžela, povolal Pán k sebe 22. 11. 1991 vo veku 81 rokov. Obrátil sa v tom istom roku ako jeho manželka, ale v Nitre. Popri svojej chorobe sa svedomite staral o manželku. Od roku 1952 sa ich dom stal miestom zhromaždenia.. Mnohí sa tu mohli uchýliť aj na noc, keď cestovali cez Leopoldov. Deň po smrti brata Adamoviča, modlitebníka v Leopoldove, sa stala tá hrozná tragédia v leopoldovskej väznici, ktorá otriasla našimi národmi. Možno, že si len málo uvedomujeme, akým sme svetlom, soľou a požehnaním v našom okolí? Pri rozlúčení poslúžili slovom bratia M. Hrdina, I. Kozár a Jozef Adamovič.

J.A.

Dňa 23. 10. 1991 Pán náhle odvolal našu sestru MÁRIU PILCHOVÚ z Bystričian do svojho nebeského domova vo veku 71 rokov. Verne milovala svojho Pána a zhromaždenie bratstva. Pri pohrebnom zhromaždení poslúžili slovom Božím bratia M. Neklapil a I. Kozár za prítomnosti veriacich a spoluobčanov.

Zbor Zemianske Kostolany

